TRĂIASCĂ SCUMPA NOASTRĂ PATRIE REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA!

TRĂIASCĂ CEA DE-A XXI-a ANIVERSARE A ELIBERĂRII ROMÂNIEI!

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE UNIUNEA DE CULTURĂ FIZICĂ ȘI SPORT DIN R. S. ROMÂNIA

Nr. 16 (159) AUGUST 1965 — Anul XVIII

TRIUMF EUROPEAN

La cea de a VIII-a ediție a campionatelor europene de caiac-canoe sportivii români au cucerit locul I pe națiuni și în clasamentul pe medalii de aur. Ei închină succesul lor aniversării eliberării patriei socialiste.

În fotografie, echipa noastră de ștafetă pe treapta cea mai înaltă a podiumului invingătorilor.

Foto: PAUL ROMOSAN

DIN PALMARESUL

A XXI-a aniversare a eliberării scumpei noastre patrii, Republica Socialistă România...

Întregul popor român raportează conducătorului său înțelept, Partidul Comunist Român, măreţele realizări obţinute pe drumul desăvîrşirii construcţiei socialiste...

În revărsarea imensă, de mare sărbătoare, a oamenilor muncii, strălucesc culorile asociaţiilor şi cluburilor sportive...

Milioanele de tineri, care au îndrăgit sportul, raportează realizările lor obţinute pe drumul creşterii prestigiului sportiv al României. Multe frunţi sînt încununate cu laurii măiestriei...

Glasurile sportivilor se alătură tuturor oamenilor muncii:

TRĂIASCĂ SCUMPA NOASTRĂ PATRIE — REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA!

Ion Cernea

Dinamovistul Ion Cernea este una din personalităţile sportului de performanţă românesc şi mondial. Mai bine de un deceniu, după ce a plecat din satul său, Cernea a muncit, a învăţat şi a făcut sport «la cel mai înalt nivel». A avut curaj, a avut ambiţie. Nu a stîrnit invidie, ci numai admiraţie. Anul acesta, la Tampere, în Finlanda, strădaniile şi talentul său i-au fost răsplătite cu medalia de aur a campionatelor mondiale de lupte greco-romane. Primele sale gînduri, primele cuvinte, după ce a fost intonat imnul de stat al României, Ion Cernea le-a adresat Partidului Comunist Român, al cărui membru devotat este, închinîndu-i marea sa victorie, aducîndu-i toată recunoştinţa.

În fotografie, maestrul emerit al sportului Ion Cernea ţinînd în mîini o... mică parte din colecţia de trofee balcanice, europene, olimpice şi mondiale. În prezent, el se ocupă de pregătirea schimbului de mîine, ca antrenor, şi de el însuşi pentru a-şi absolvi Institutul de cultură fizică cu acelaşi brio...

AMINTIRILE MELE CELE MAI DE PREȚ

Maestrul sportului Vasile Pinciu (în fotografie), cotat ca unul dintre cei mai buni călăreţi ai ţării, a reuşit să se impună şi în concursurile hipice internaţionale de la care a recoltat în ultimii ani cîteva duzini de trofee, majoritatea purtînd menţiunea: locul I, iar alăturat: Aachen, Varşovia, Leipzig, Nice, Roma, Napoli, Olsztyn...

Întrebat care concurs internaţional i-a lăsat o impresie mai deosebită, Vasile Pinciu a rămas puţin să se gîndească, după care, într-un... galop fără obstacole, a pornit să ne vorbească.

«Este greu să precizez ce concurs mi-a plăcut mai mult sau de la care am amintiri mai frumoase. Aş putea menţiona «Cupa Naţiunilor», proba cea mai dificilă din cadrul concursului internaţional desfăşurat în urmă cu doi ani la Nice. Cu calul Bîrsan am cîştigat atunci primul loc, după o luptă epuizantă, în compania valoroasă a englezoaicei Mary Barnes şi a italienilor D'Amello şi Mancinelli. Mai recent, concursul din acest an de la Olsztyn şi Aachen, unde de asemenea am cucerit primul loc în două probe, în care am avut de înfruntat pînă la 140 de adversari excelent pregătiţi. Nu victoriile propriu - zise mi-au adus însă cele mai mari satisfacţii, ci epilogul lor, împărţirea premiilor, cînd vedeam înălţîndu-se pe cel mai înalt catarg steagul României, în acordurile imnului ţării. De fiecare dată, această festivitate mă făcea să mă înfior, să simt o bucurie lăuntrică fără margini. Iată amintirile mele cele mai de preţ».

SPORTIVUL DIN ŞOIMENI

Francisc Balo s-a născut acum 33 de ani în comuna Şoimeni, din raionul Miercurea Ciuc. De mic copil i-a uimit pe toţi prin forţa sa. Nici un flăcău nu-i putea ţine piept la trîntă. Cu sportul propriu-zis el a făcut însă cunoştinţă abia în timpul stagiului militar, la Oradea. Pe cînd dădea la rîndea nişte rame pentru tablouri (meseria sa era de dulgher), un ofiţer, văzîndu-i musculatura, l-a întrebat dacă nu vrea să facă sport. A acceptat. A devenit atlet, dar după un an a... semnat pentru lupte. Prima victorie internaţională a obţinut-o în 1957, în Cupa Adriaticii. Din 1958 a cucerit fără întrerupere titlul de campion naţional. Dar anul acesta la campionatele mondiale de la Manchester, în Anglia, a obţinut cea mai mare victorie românească la lupte libere: vice-campion mondial şi campion european. Maestrul sportului Francisc Balo nu mai este... tînăr, dar experienţa acumulată şi condiţiile excelente create sportului de performanţă îl fac să se simtă în stare să asalteze şi titlul mondial, de care a fost la un pas...

ANULUI 1965

ŞCOALA ROMÂNEASCĂ DE HANDBAL

Dacă stai să te gîndeşti la care dintre sporturi românii au făcut o adevărată şcoală, handbalul îţi vine primul în minte. Într-adevăr, jocul cu mingea la semicerc a devenit în ultimii ani o specialitate românească. Nu-i de mirare că în prezent echipele noastre de handbal sînt tot mai solicitate peste hotare şi că antrenorii romani şi-au căpătat o binemeritată faimă de specialişti.

Începutul afirmării handbalului românesc peste hotare s-a făcut cu un... titlu mondial. În anul 1956, la campionatele mondiale de handbal în 11 din R.F. Germană, echipa de fete a României cîştigă primul loc, întrecînd reprezentativele Ungariei, Austriei şi R.F. Germane, marile favorite ale campionatului. Performanţa a fost reeditată la «mondialele» din Olanda, în anul 1960. Le lipsea însă fetelor noastre titlul mondial la handbal în 7. Obiectivul acesta nu era uşor de atins. La campionatul mondial din 1957, disputat în Iugoslavia, româncele au obţinut doar locul trei, în turneul de consolare. Totuşi, în 1962 ele au furnizat surpriza mondialelor. Întrecînd reprezentativele Danemarcei, Cehoslovaciei şi Iugoslaviei, pretendente la titlu, «şaptele» României a cucerit titlul suprem.

Băieţii nu au rămas nici ei cu nimic mai prejos. Saltul lor spre titlul mondial a fost deosebit de spectaculos. Pînă la ediţia din 1961 a mondialelor, găzduite în R.F. Germană, reprezentativa noastră de handbal în 7 nu se clasase nici măcar în primele şase locuri, la nici unul din campionatele anterioare. În 1961, însă, România a învins, într-o finală memorabilă, redutabila echipă a Cehoslovaciei, aducînd la Bucureşti primul ei titlu mondial. La următoarea ediţie (1964), de data aceasta la Praga, sportivii noştri şi-au apărat cu succes titlul, confirmînd o dată în plus marea valoare a handbalului românesc.

Echipele noastre de club, tot mai des solicitate în întrecerile internaţionale, au obţinut şi ele succese de prestigiu. Ştiinţa Bucureşti (1961) şi Rapid Bucureşti (1964), la fete, au cîştigat Cupa campionilor europeni. Anul acesta handbaliştii de la Dinamo au cucerit şi ei Cupa campionilor europeni, învingînd în Franţa, la Lyon, o veche rivală: echipa Medvesciak Zagreb. Acest trofeu a încununat meritele jucătorilor dinamovişti, al căror aport în victoriile echipei naţionale este deosebit de mare.

Nu de mult, dinamoviştii au primit vizita echipei Grasshoppers din Zürich. Nu intenţionăm să vă amintim scorul cu care au cîştigat gazdele. Dorim doar să consemnăm un alt fapt, semnificativ, care vorbeşte despre valoarea recunoscută pe plan internaţional a şcolii româneşti de handbal. În timpul şederii la Bucureşti, antrenorul echipei din Zürich a solicitat antrenorului emerit Oprea Vlase conducerea unui antrenament-lecţie cu jucătorii elveţieni...

În fotografii, sus — echipa Dinamo Bucureşti, campioană europeană, si jos — Ivănescu primind Cupa Campionilor Europeni la Lyon

DE TREI ORI CAMPIOANĂ

Asistam acum cîţiva ani, pe aeroportul din Galaţi, la brevetarea unei noi serii de paraşutişti sportivi. 15 tineri se înghesuiau emoţionaţi la uşa deschisă a avionului gata de decolare, iar printre ei şi o fetiţă înaltă, subţirică. Colegii o strigau: Angelica! Privea mereu în sus, unde avea să ajungă peste cîteva minute, iar ochii ei aveau parcă ceva din culoarea văzduhului.

— Ţi-e frică?

A dat grăbită din cap în semn că da şi a dispărut în fuzelajul argintiu.

Era prima zi din activitatea de paraşutistă a Angelei Năstase; în ziua aceea ea s-a legat cu întreaga pasiune de acest sport al voinţei şi curajului pe care l-a practicat de atunci, an de an, urcînd încet dar sigur treptele măiestriei.

Cîte salturi cu paraşuta a executat Angela Năstase? E greu de aflat. Cînd o întrebi zîmbeşte şi ocoleşte, din modestie, răspunsul. Numele ei însă este întîlnit tot mai des în articolele despre paraşutism, este înscris, cu majuscule, pe listele recordmanilor republicani, este larg cunoscut în cercurile aviatice de peste hotare.

La întrecerile republicane de paraşutism din 1963, tînăra paraşutistă din Galaţi a îmbrăcat tricoul de campioană, dar succesul n-a făcut-o să uite că antrenamentele sînt baza succeselor viitoare. În 1964 o întîlnim din nou în fruntea clasamentului, iar la campionatul din acest an ea a urcat, pentru a treia oară consecutiv, pe cea mai înaltă treaptă a podiumului învingătorilor.

Cu puţin timp în urmă, paraşutiştii români au participat la concursul internaţional de la Skoplje (R.S.F. Iugoslavia). După trei zile de întreceri, Angela Năstase a cîştigat titlul de campioană absolută, obţinînd două medalii de aur şi una de argint.

Angela Năstase (în fotografie) nu mai este fetiţa de acum cîţiva ani, de pe aeroportul din Galaţi. Ea a crescut odată cu paraşutismul românesc, şi-a realizat visul şi poartă cu cinste înaltul titlul de maestră a sportului.

O NOUĂ CONFIRMARE A VALORII VOLEIBALIŞTILOR ROMÂNI

Ani de muncă, de căutări, de urcuşuri şi uneori de coborîşuri. Dar talentul, dublat de o muncă intensă, făcută cu pasiune şi migală, măsurată în sute şi sute de ore de antrenament, în mii şi mii de repetări, şi-a găsit încununarea în succese, pe care şi le doreşte fiecare echipă de volei, naţională sau de club.

Voleiul masculin din ţara noastră a reuşit să urce pe cele mai înalte trepte. De cîţiva ani, aproape că nu există competiţie internaţională la care voleibaliştii noştri să nu aibă un cuvînt greu de spus. Nicolau, Drăgan, Plocon, Fierariu, Derszei sînt nume cunoscute şi bine cotate în voleiul mondial. Şi pe bună dreptate.

...Toamna lui 1963. În timp ce în sala Floreasca se revărsau acordurile Imnului republicii noastre dragi, echipa României primea titlul de cea mai bună formaţie de pe continent: campioană a Europei. Minunată încununare a unei comportări meritorii.

La succesul reprezentativei naţionale se adaugă excelenta performanţă a voleibaliştilor de la Rapid Bucureşti. La 13 iunie 1965, în sala sporturilor din capitala Belgiei, după o luptă sportivă remarcabilă, campionii noştri cucereau pentru a treia oară cupa decernată celei mai bune echipe de club de pe continentul nostru. După ce trofeul de cristal mai poposise la Bucureşti în 1961 şi 1963, el avea să revină în vara acestui an definitiv în vitrina clubului Rapid. Aşadar, 1965 înseamnă o confirmare strălucită a valorii internaţionale a voleibaliştilor români. Echipa naţională şi Rapidul sînt azi campioni ai Europei. Două succese de prestigiu şi pentru menţinerea cărora sîntem siguri că vor lupta cu ardoare cei care sînt chemaţi să reîmprospăteze loturile echipelor noastre. Pe pîrtiile deschise de promoţia lui Horaţiu Nicolau sîntem siguri că va păşi generaţia lui Costinescu, Udişteanu, Iorga şi a celorlalţi colegi ai lor. Iar cele mai bune prilejuri de afirmare le oferă tot anul 1965, în care au loc «Universiada» şi «Cupa mondială».

În fotografie, echipa Rapid la înapoierea din Bruxelles cu Cupa campionilor europeni. De la stînga la dreapta, sus: dr. I. Ponova — antrenor, Gh. Fierariu, V. Pavel, D. Plocon, H. Nicolau — căpitanul echipei, M. Grigorovici, R. Costinescu, A. Ardelea, Jos: N. Bărbuţă, A. Drăgan, N. Mincev.

SPORTIVII LUI „23 AUGUST“ și SEMNIFICAȚI[A] UNOR INTRECER[I]

ÎN FOTOGRAFII:

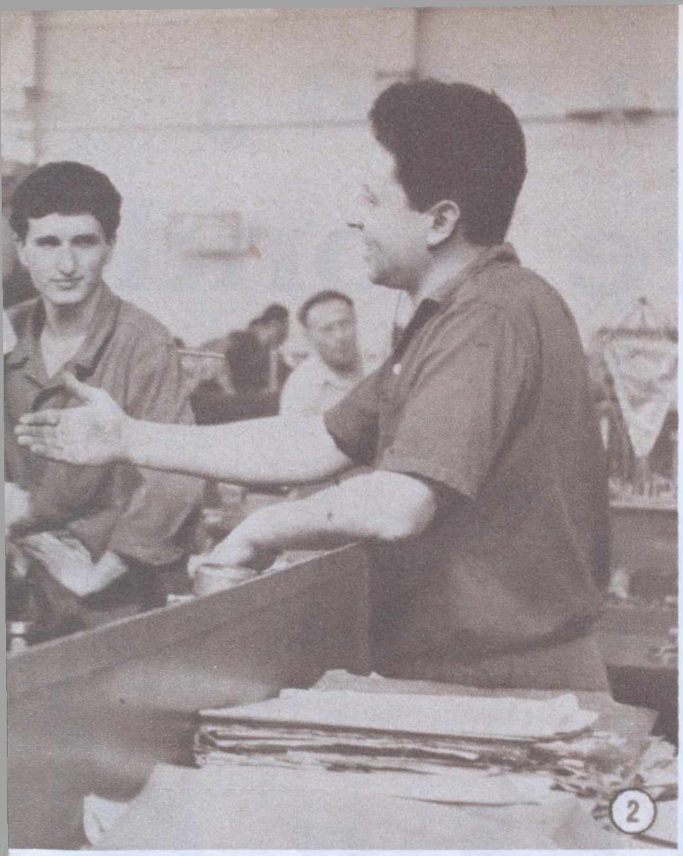
1) **ȘI ACUM LA ANTRENAMENT.** Pe poarta marii uzine ies handbaliștii. De la stinga la dreapta: B. Duță, D. Păun, M. Harghel, I. Melnic, C. Popescu (antrenor), N. Popescu (președintele secției), I. Uțupan, L. Negre și Fl. Enache.

2) **«DUPĂ-AMIAZĂ, MECI!»** anunță lăcătușul Paul Mazilu, președintele asociației sportive „Sculărie“ pe tinerii muncitori, componenții echipei reprezentative de fotbal a asociației.

3) **CORNER!** O frumoasă intervenție cu capul a strungarului Ilie Chiriță și un nou gol pentru «Sculărie» în meciul cu echipa «Laborator». Rezultat final 7—0.

4) **FINALĂ DRAMATICĂ.** În finala campionatului pe club la volei s-au intilnit reprezentativele de la asociațiile sportive «Motoare» și «Mecanică ușoară». Dind dovadă de mai mult calm și de o mai bună pregătire fizică, cei de la «Motoare» au terminat victorioși cu scorul de 3—2. (15—12, 13—15, 15—11, 10—15, 15—13). Luptă, nu glumă!

5) Cinci motocicliști, cinci maeștri ai sportului, in munca de atelier. De la stinga la dreapta, primul rind: Paul Enescu și Șt. Iancovici. Rindul din spate: E. Seiler, N. Dițescu și C. Doviț, motocicliști fruntași, mindrie a clubului Metalurgistul.

La Uzinele 23 August din Bucureşti, în clocotul muncii creatoare, stimulată, ca pretutindeni de altfel, de preţioasele Directive ale celui de al IX-lea Congres al partidului, o bucurie înaripată pluteşte deasupra fiecărui sector de muncă. Harnicii muncitori ai uzinei, mîndri că unitatea lor poartă numele glorioasei zile a Eliberării, întîmpină zilele acestea măreaţa sărbătoare cu un entuziasm molipsitor. Buna dispoziţie generală şi dorinţa fierbinte din partea fiecărui muncitor de a realiza mereu mai mult, mereu mai bine, i-au cuprins în egală măsură şi pe sportivii uzinei, care atît în producţie, cît şi pe terenurile de sport, cinstesc — prin buna lor comportare — ziua de 23 August, sărbătoarea scumpă a întregului popor, numele drag al uzinei lor.

*

Este tare greu să redai în cuvinte capabile de a trezi o emoţie în inima cititorului, un fapt devenit astăzi aproape obişnuit. Este vorba de un concurs, de o întrecere sportivă de mase. La ea participă cîteva sute de oameni, mai tineri sau mai vîrstnici. Unii se întrec la fotbal, alţii la volei, cîteva zeci fac încălzirea pentru un meci de handbal, iar pe pista de alergări, la gropile de sărituri şi în jurul cercurilor din care se fac aruncările, alţi tineri şi tinere se întrec sau... îşi aşteaptă rîndul.

Ei, spuneţi şi dv., dragi cititori, ce lucru deosebit se poate găsi într-un astfel de concurs, mai ales cînd numele nici unuia dintre cei care evoluează în faţa noastră nu e cunoscut decît de... familie, rude şi prieteni, iar performanţele realizate nu se pot ridica deasupra unui simplu început promiţător? Poate că singurul fapt demn de transmis ar fi acela că e vorba de întreceri din cadrul campionatului interasociaţii, la clubul sportiv «Metalurgistul», de pe lîngă Uzinele 23 August din Bucureşti. Şi totuşi...

...Asociaţia sportivă a harnicilor muncitori ai uzinei a fost avansată anul acesta la rang de club sub denumirea de **«Metalurgistul»**. O avansare binemeritată. Din rîndurile muncitorilor uzinei, 7 deţin titlul de maestru al sportului, 30 au categoria I de clasificare, iar categoria II-a — cîteva sute. Sînt fapte demne de menţionat, dar şi mai demnă de relevat este cifra de 9 700, care nu reprezintă nimic altceva decît numărul membrilor UCFS ai celor 25 de asociaţii sportive cît cuprind Uzinele 23 August. 9 700 de membrii UCFS angrenaţi într-o activitate sportivă continuă, variată şi cu rezultate dintre cele mai pozitive atît pe terenurile de sport, cît şi în producţie, unde, majoritatea celor ce-şi dispută întîietatea în concursuri sînt şi fruntaşi în muncă.

Asistăm la meciul de fotbal dintre reprezentativele asociaţiilor sportive Sculărie şi Laborator, contînd în campionatul de fotbal al clubului, organizat în cinstea zilei de 23 August. Meci frumos, dinamic, desfăşurat în limitele unei sportivităţi depline şi în încurajările cîtorva mii de suporteri. Cîtă emulaţie a stîrnit această competiţie de fotbal! La faza inter-asociaţii s-au înscris 22 de echipe reprezentative. Aceasta în faza finală. În preliminarii, pînă la desemnarea reprezentativelor, peste 1 000 de tineri au încălţat bocancii de fotbal. Şi cum se putea altfel: la asociaţia sportivă Sculărie şi-au disputat întîietatea 13 echipe, la Mecanică uşoară 9, la Turnătoria de oţel 10, la Motoare 7 etc. etc. Şi lucrurile s-au petrecut aproape identic şi la celelalte discipline: volei, handbal, popice, tir, şah.

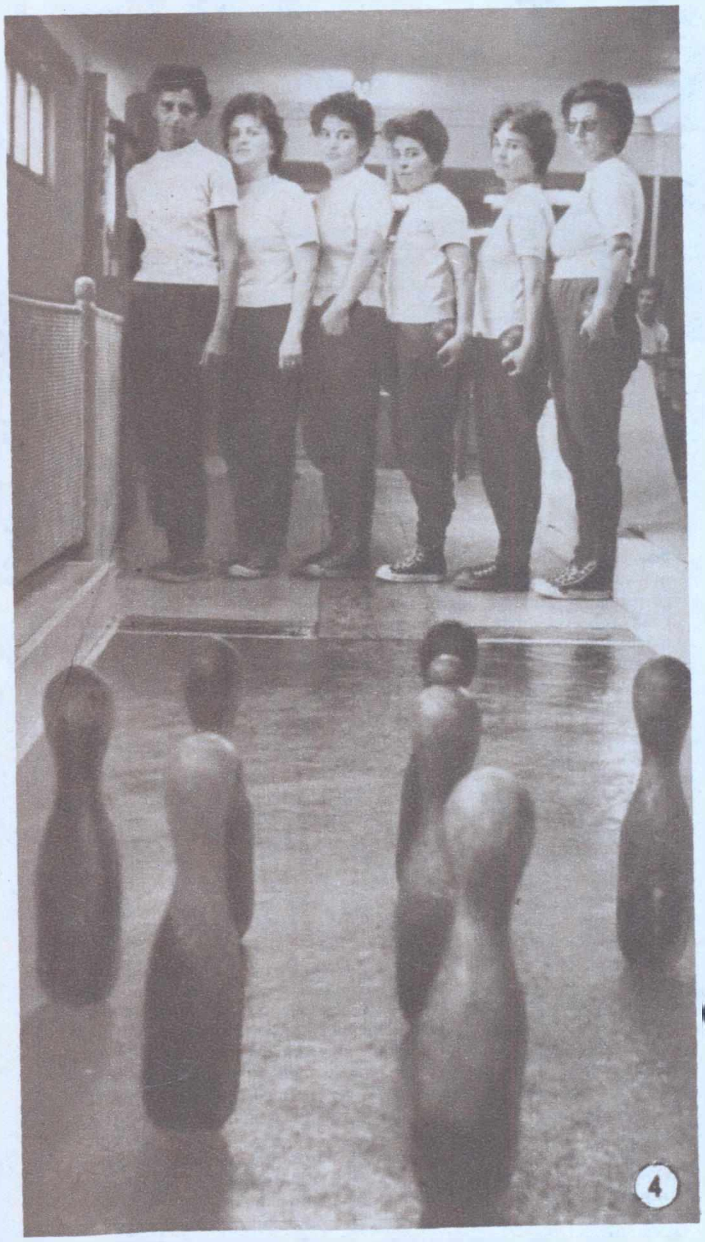
Ne putem mîndri astăzi că la o competiţie de masă — organizată în cazul nostru, la Uzinele «23 August» — participă un număr atît de impresionant de tineri. Cît despre redarea în cuvinte a unei astfel de performanţe ea nu mai este dificilă. Ca şi în cazul marilor recorduri, cifrele vorbesc de la sine!

G. ŞTEFĂNESCU

Reportaj printre sonde

Am văzut pentru prima dată orăşelul Băicoi, noaptea. În goana trenului. I-am ghicit sumedenia de sonde după steluţele albe ce străluceau în întuneric. Am încercat atunci să-mi imaginez cîte tone de «aur negru» smulg adîncurilor vrednicii sondori. Cifra, care îmi părea lungă cît un tren cu locomotivă cu tot, mi-a fost înmulţită cu... dar cine ştie cu cît, de alte «constelaţii». Se apropia Ploieştiul...

Am fost nu de mult la Băicoi şi ziua. Mirosul de ţiţei se simte de la distanţă. Îl duce vîntul pînă departe. Sondele, ca nişte uriaşi singuratici, şi neobosiţi, îşi văd liniştite de treabă. Le-au pus sondorii la muncă. Şi avem sondori pricepuţi. Astăzi, în multe ţări, instalaţii de foraj «Made in Romania» sînt montate de specialiştii noştri...

Dar sondorii se pricep nu numai să scoată ţiţei din străfunduri. Ei ştiu şi să-şi petreacă timpul liber în mod plăcut. Unora le place lectura, altora cinematograful, alţii fac sport. În reportajul nostru ne-am ocupat de cei din urmă şi în special de muncitorii de la Schela Băicoi.

Preocupările sportive încep încă din pauza de prînz. Atunci vine «Sportul». Iată-i **(foto 1)** pe fotbaliştii Petre Rădulescu, Alexandru Şerban, Ilie Jilăveanu, Ion Bratoloveanu şi Constantin Comşa citind ziarul. Vestea zilei: «Petrolul a învins Lotul cu 2—0». Bravo Petrolul!

După-amiază, la baza sportivă Petrolul Băicoi, avem mai mult de lucru. Primii care îşi fac apariţia pe stadion sînt atleţii. Se grăbesc. Nu vor să rămînă cu antrenamentul la jumătate din cauza fotbaliştilor care, după cum spuneau tinerele atlete, sînt foarte răsfăţaţi. Mai ales acum de cînd îl au antrenor pe fostul jucător al Venusului, Teodor Beffa. Nu ne-am mirat. Le-am spus fetelor să nu se supere. Aşa-i peste tot... Iată, în **foto 2**, patru atlete fruntaşe ale asociaţiei sportive, Petrolul Băicoi: Elena Bîrligea, Elena Nicorescu, Aurora Donea şi Alexandrina Pîrvulescu (de la stînga la dreapta). Jos, în cea de a **treia imagine**, un start al sprinterilor. Cînd i-am vizitat, se pregăteau tocmai pentru Spartachiada petrolistului.

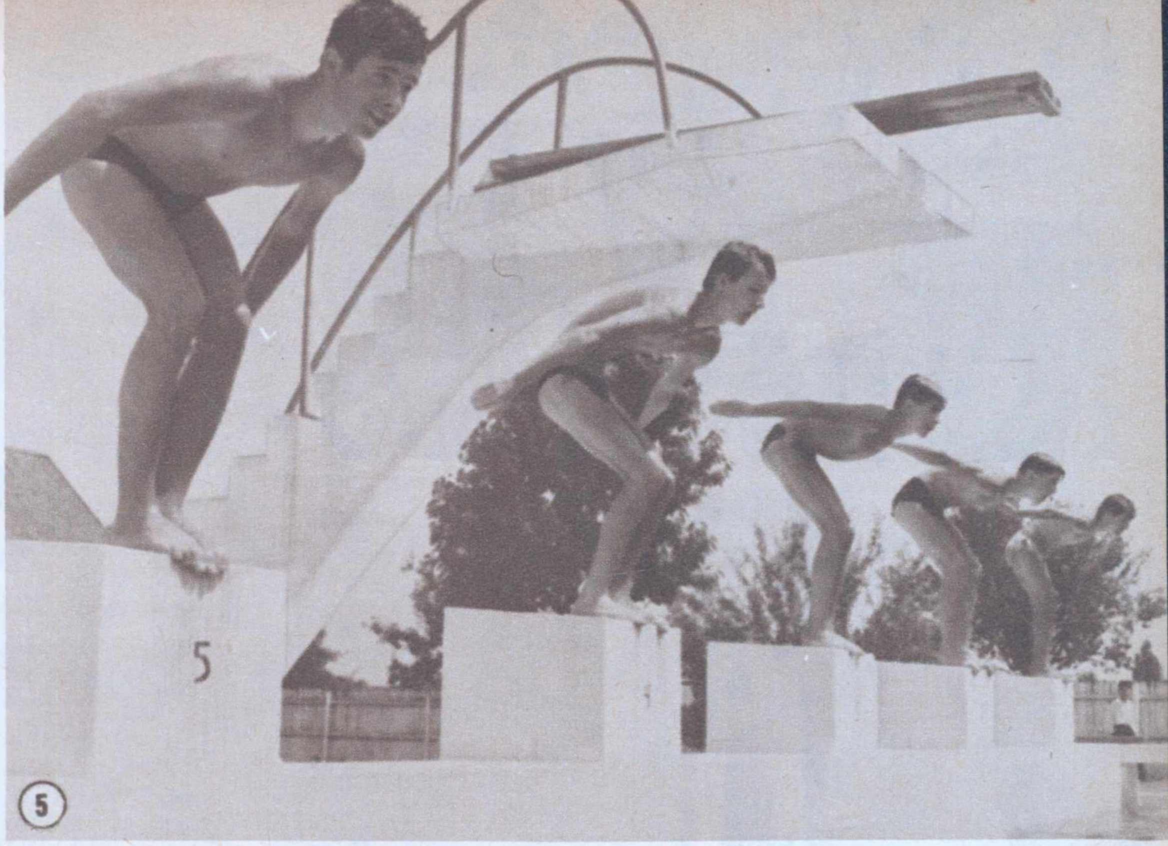
În **foto 4**, vă prezentăm fetele din echipa de popice, clasată pe locul patru în campionatul raional. De la stînga la dreapta: Cornelia Zaharia, Elena Furtună, Silvia Ionescu, Maria Adam, Elena Spătaru şi Paraschiva Păunescu.

În apropierea stadionului se află bazinul de înot. O adevărată bijuterie. Curat şi bine întreţinut el reprezintă o tentaţie permanentă pentru muncitorii de la Schela Băicoi. La bazin i-am întîlnit pe... înotătorii de performanţă ai asociaţiei sportive. Făceau un ultim antrenament. A doua zi se deplasau la Cîmpina, la finala pe raion a Spartachiadei de vară. Iată-i **(foto 5)** sus pe blocstarturi: Dan Cătălin, Paul Papazoglu, Ion Magdici, Gheorghe Papazoglu şi Ion Tudor.

Au venit şi fotbaliştii. Toţi punctuali la antrenament **(foto 6)**. În ultima fotografie, o amintire din «raion» a echipei de fotbal Petrolul Băicoi, pe care dorim s-o vedem jucînd, anul viitor, în campionatul regional. De la stînga la dreapta, **sus:** Petre Rădulescu, Ion Finichin, Mircea Lopătaru, Constantin Comşa, Adrian Şoriceanu, Gheorghe Avram, Ion Tudor, Andrei Ovezea, Mircea Năvodaru şi antrenorul Teodor Beffa. **Jos:** Alexandru Şerban, Stelian Radu, Anghel Rusu, Adrian Ionescu, Ilie Jilăveanu, Vasile Itu, Alexandru Ştir, Constantin Moisescu.

...Cînd am plecat de pe stadion înserarea cuprindea orăşelul. Steluţele începuseră să se aprindă. Sondele, ca nişte uriaşi singuratici şi neobosiţi, îşi vedeau liniştite de treabă. Le-au pus sondorii la muncă. Şi avem sondori pricepuţi...

P.H.

5

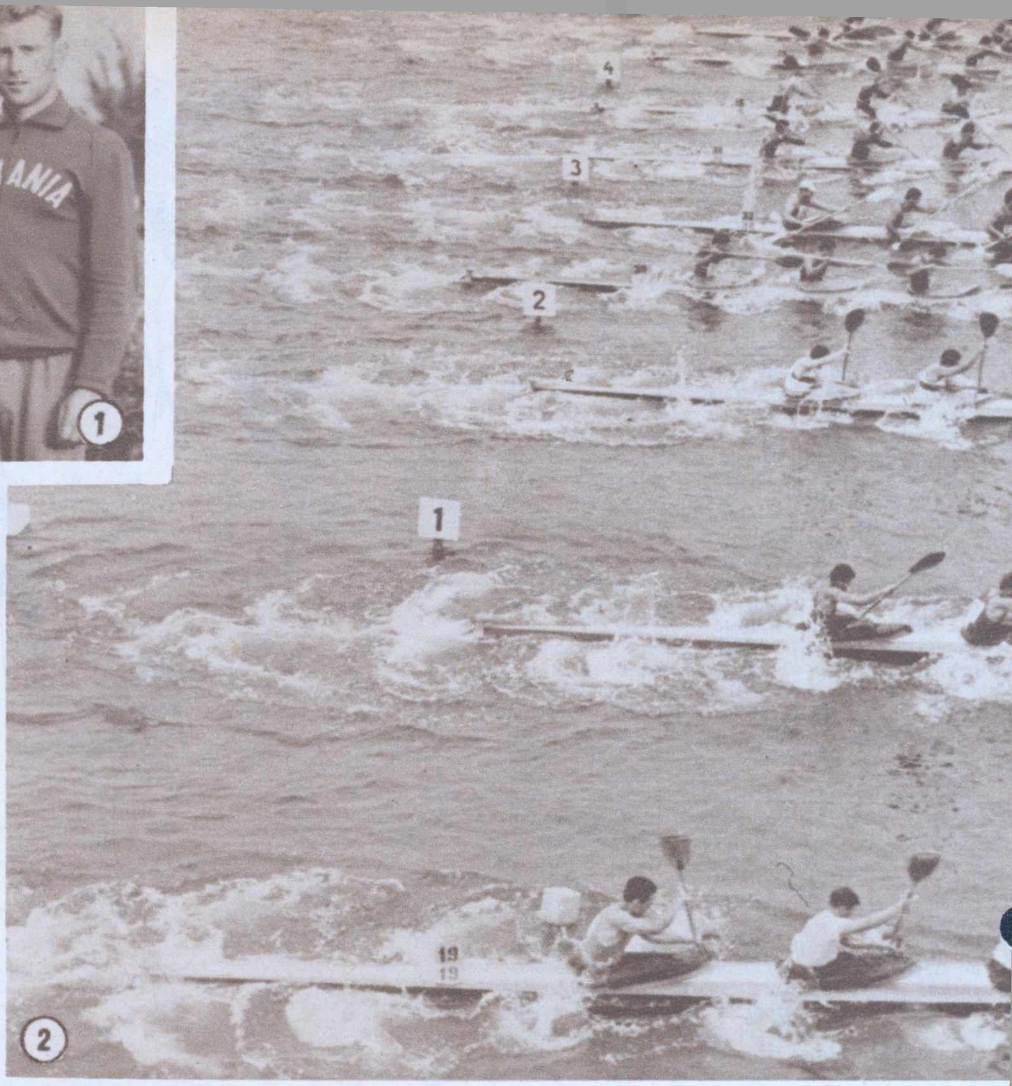

6

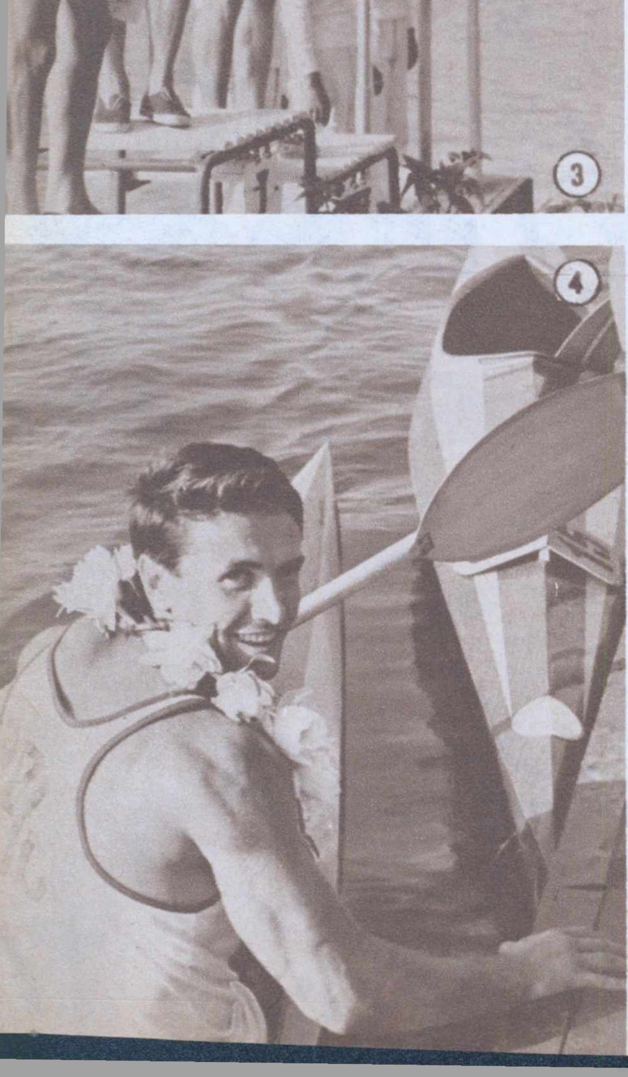

7

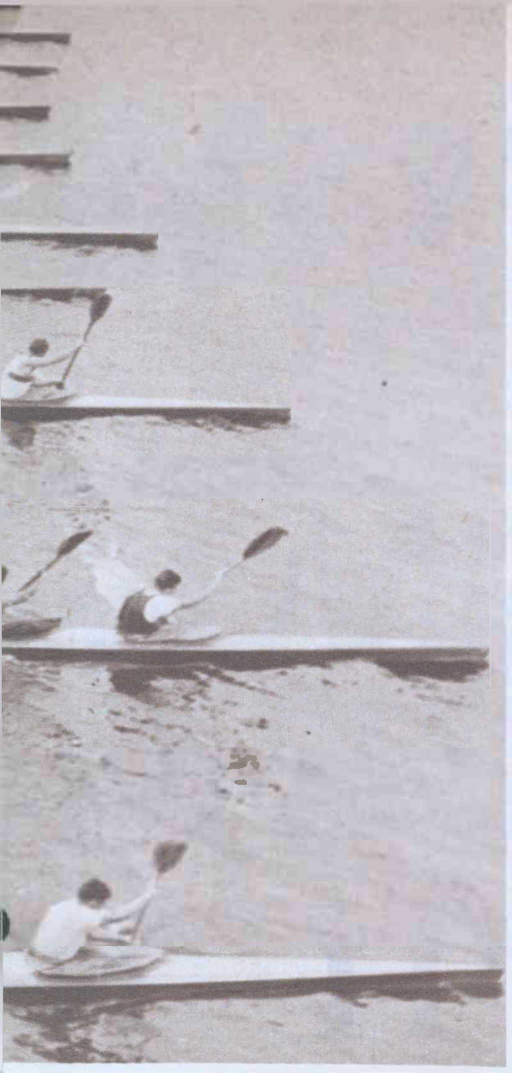

ROMÂNII AU CÎŞTIGAT BĂTĂLIA SNAGOVULUI

După o bătălie de trei zile în care s-au înfruntat «flotele» din optsprezece ţări, a VIII-a ediţie a campionatelor europene de caiac—canoe, găzduită de apele lacului Snagov, a luat sfîrşit, consemnînd o dată în plus marea forţă a padelelor şi a pagaielor româneşti. Clasamentul pe naţiuni este elocvent: **ROMÂNIA — 139 puncte; U.R.S.S. — 129 p.; Ungaria — 106 p.; R.D. Germană — 91 p.; R.F. Germană — 83 p.; Suedia — 34 p.; Danemarca — 25 p.; Cehoslovacia — 24 p.; Polonia — 21 p.; Olanda — 9 p.; Austria — 8 p.; Italia — 5 p.; Bulgaria — 2 p.** De asemenea, elocvent este şi clasamentul pe medalii, în fruntea căruia se află tot ţara noastră: **ROMÂNIA — 6 de aur, 4 de argint, 1 de bronz; U.R.S.S. 4 — 6 — 2; Ungaria 2 — 3 — 4; R.D. Germană 1 — 2 — 2; R.F. Germană 1 — 0 — 4; Danemarca 1 — 0 — 1; Suedia 0 — 0 — 1.**

În rîndurile celor aproape 400 de sportive şi sportivi fiind destul de mulţi aureolaţi la trecutele mari confruntări — campionate europene, campionate mondiale şi olimpiade — înţelegem lesne cît de anevoios a fost drumul către supremaţia europeană. Iar cei care au ştiut să lupte cel mai bine pentru apropierea întîietăţii au fost reprezentanţii patriei noastre.

După serii şi semifinale a urmat ultimul act al selecţiei pentru cele trei medalii — de aur, de argint, de bronz, şi anume, mult aşteptatele finale, în număr de 15. Finaliştii au renunţat la orice fel de tactică şi au aruncat în bătălie tot talentul, toată forţa, toată ambiţia de care dispuneau şi cu care erau creditaţi. Ca niciodată au dat în clocot apele limpezi ale Snagovului. După cum fierbea apa, răscolită de padele şi de pagaie, într-un efort suprem, se simţea că pe ordinea de zi a «europenelor» sînt finalele. Caiacele şi canoele se zbăteau din răsputeri să scape din strînsoarea de caracatiţă a apei, să alunece cît mai repede, să cîştige timp, să-şi ducă, fiecare prima, sportivul pe podiumul învingătorilor. În «turnul» din dreptul liniei de sosire s-a trecut şi acolo la o modificare a vitezei. De la aceea de... agrement, la aceea de... lauri. «Longines»-ul a început să facă economie nu de sutimi de secundă, ci chiar de secunde, nu numai la «mie», ci chiar la 500. Operatorii de la camerele de luat imagini deplasau şi ei cu mai multă repeziciune transfocatoarele: telespectatorii din Bucureşti, din România, din întreaga Europă aveau nevoie de cele mai clare imagini de la cea mai mare competiţie a anului, la caiac—canoe. Eforturile epopeice de pe lac pentru realizarea unei cît mai mari viteze s-au transmis cu undele pe malurile pline de spectatori. Zeci, sute, mii de glasuri se contopeau într-unul singur, cerînd mărirea ştrocului. Oamenii de pe maluri vroiau un singur lucru: victoria sportivilor noştri. Malurile au devenit un metronom al cărui tic-tac accelera din ce în ce tempoul. Inimile, plămînii şi muşchii din ambarcaţii făceau eforturi să nu rămînă în urma metronomului. Strocul creştea, creştea, creştea. Posibilităţile fiziologice nu sînt limitate, atunci cînd nu-i limitată ambiţia. Şi, astfel, amintirea oarecum neplăcută cu care s-au întors ai noştri de la Sagami, unde au ajuns cu o amintire foarte plăcută de la Jaice, a început să se risipească. Padelele şi pagaiele româneşti au început ofensiva. Canoiştii noştri Achim Sidorov + Simion Ismailciuc (reîntinerit de ambiţie) şi Lavrenti Calinov + Serghei Covaliov fac... safteaua. Ei cuceresc la C-2 10 000 m medaliile de argint şi de bronz. Îi urmează Andrei Igorov care, la C-1 10 000 m, spulberă orice tentativă a urmăritorilor de a-l întrece şi urcă pe

treapta cea mai înaltă a podiumului. Așadar, acum ofensiva și-a îndreptat vîrful spre medaliile de aur. Și, iată că Aurel Vernescu se dovedește pentru a treia oară consecutiv cel mai iute sprinter al valurilor în Europa, la 500 m. Urmează finala K-2 500 m seniori. Vasile Nicoară + Haralambie Ivanov îmbogățesc vitrina noastră de trofee cu o nouă medalie de aur, a treia. În finala K-4 1 000 m li se alătură Nicolae Terente + Andrei Conțolenco. A patra medalie de aur și una de argint cîștigată de Aurel Vernescu + Atanase Sciotnic + Mihai Țurcaș + Miron Husarenco. Finalele încep să pasioneze din ce în ce mai mult, deoarece în sînul lor s-a ivit o nouă «finală», între Vasile Nicoară și Aurel Vernescu. Nicoară conduce la medalii de aur cu scorul de 2—1. Se dă startul în finala K-2 1 000 m seniori. Vasile Nicoară + Haralambie Ivanov trec primii linia de sosire, urmați imediat de Aurel Vernescu + Atanase Sciotnic. Scorul se modifică: 3—1 pentru Nicoară + Ivanov. Între timp, la C-1 1 000 m, Igor Lipalit furnizează o frumoasă surpriză: angrenat cu toată făptura pentru un ștroc cît mai ridicat, el trece al doilea linia de sosire, depășindu-l pe campionul olimpic Eschert (R.D.G.). Ultima finală a «europenelor» — K-4 × 500 m seniori. «Stafeta» românească — Vasile Nicoară + Atanase Sciotnic + Haralambie Ivanov + Aurel Vernescu — își adjudecă fără nici o dificultate medalia de aur, a șasea, pecetluind triumful european.

Triumful putea să fie, evident, mai... mare. Dar, din nefericire, «mecanismul» nu a funcționat corespunzător la probele de fond, atît la caiac, cît și la canoe. O singură excepție: Andrei Igorov. El s-a luat la întrecere cu «Longines»-ul din «turn», și nu s-a făcut de rîs! Ba, dimpotrivă, a fost răsplătit pentru prima oară cu... aur.

A VIII-a ediție a campionatelor europene de caiac—canoe a rămas în urmă cu o săptămînă. Am revenit pe unul din malurile Snagovului. Apele sale și-au recăpătat luciul, iar cele zece «coliere» au dispărut. Cine le-o fi luat? L-am găsit repede pe autor. Se numește Gheorghe Ispas si e maestru al sportului la canotaj academic. În prezent, este șeful secției de prototipuri a fabricii de instrumente muzicale «Doina». El și-a imaginat în urmă cu cinci-șase ani un sistem practic de balizare, pe care l-a realizat acum, cu ocazia «europenelor». Este vorba de o rețea metalică, cufundată la doi metri sub apă, de pe care se ridică cele 500 sau 1 000 de balize, confecționate din material plastic produs la Onești. Operația de instalare sau cea de scoatere a balizării durează maximum 3 ore. Nu este exclus ca în scurt timp «procedeul Ispas» să devină la modă pe pistele de apă din întreaga lume: este cel mai practic, cel mai rapid, cel mai ieftin.

Am stat de vorbă cu cîțiva dintre medaliații români. Mi-au declarat: «Noi și antrenorii noștri, Nicolae Navasart și Radu Huțan, ne-am străduit să întîmpinăm cum se cuvine cea de a XXI-a aniversare a eliberării patriei».

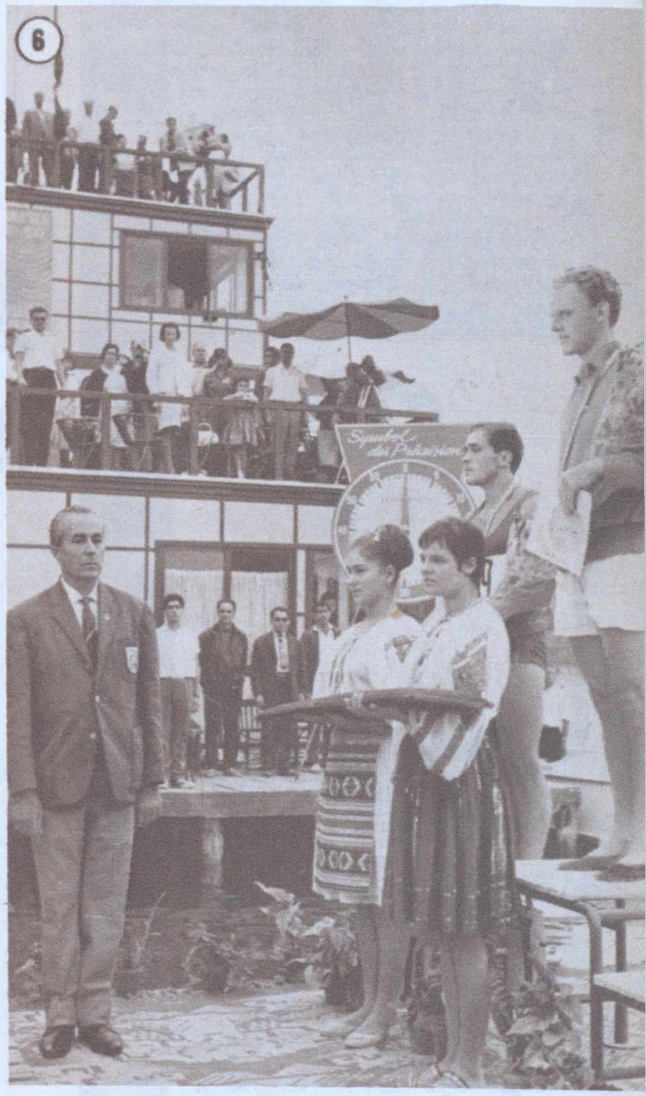
Bravo, caiaciștilor și canoiștilor noștri! Bravo, antrenorilor lor!

HORIA CRISTEA

ÎN FOTOGRAFII:

1. Andrei Conțolenco (o medalie de aur), Haralambie Ivanov (patru medalii de aur), Vasile Nicoară (patru medalii de aur), Nicolae Terente (o medalie de aur).
2. Cel mai frumos start al «europenelor».
3. Andrei Igorov a cucerit prima medalie de aur.
4. Aurel Vernescu a primit cununa de nuferi.
5. Dubloul «europenelor» — Vasile Nicoară + Haralambie Ivanov.
6. Festivitate de premiere. Președintele F.I.C., Charles de Coquereaumont (în stînga), a înmînat medalia de aur danezului Erik Hansen, cîștigătorul la K-1 1 000 m.
7. Iată echipajul care a cîștigat finala la K-4 500 m junioare din cadrul Criteriului european pentru juniori: Viorica Dumitru + Tatiana Cacenco + Sanda Iorgulescu + Georgeta Nicolescu.
8. Echipajul cîștigător al finalei la C-2 500 m din cadrul Criteriului european pentru juniori: Gheorghe Nitu + Nicolae Cercelaru.

Foto: PAUL ROMOȘAN

ILIE OANA

sau

despre fidelitate

Ilie Oană, antrenorul principal al echipei nationale, s-a născut la 16 august 1918 în... S.U.A. (Statul Indiana, localitatea Harbour). După cum bănuiti, cred, din părinti ardeleni, emigrati în 1903.

Familia Oană a revenit în tară, la Sibiu, cînd viitorul international avea 3 ani. (În 1921).

Ilie Oană a început să joace fotbal simultan pe două maidane. În echipa străzii, pe FLEISCHER, si în echipa scolii, pe TEREZIANUM, acolo unde avea să se ridice mai tîrziu si Alexandru Apolzan.

A debutat în echipa de pitici a Soimilor în anul 1932, iar pînă în anul 1935 a jucat deseori si la juniori. Antrenor: Căliman.

În anul 1935, la 17 ani, a jucat pentru prima oară la seniori, împotriva I.A.R.-ului, la Brasov. Rezultat: 4—2. Ilie Oană: 2 goluri, împotriva unui portar de lot national: Bulgacov.

În anul 1937, Oană se mută la Bucuresti, la Juventus, unde are o ascensiune rapidă, debutînd în echipa natională (1939), la Bucuresti, în meciul cu Ungaria (1—1).

Oană a jucat de trei ori în echipa natională A si de sase ori în echipa B, dar trebuie precizat că între anii 1940

si 1945 a fost militar, deci, în perioada celor mai frumoși ani pentru fotbal.

Actualul antrenor al echipei nationale a fost o extremă valoroasă, care i-a succedat lui Bindea. Își aminteste cu multă plăcere de atacul juventist Oană — Fătu — Flamaropol — Iordache — Naciu.

Biografia sportivă a lui Ilie Oană nu este prea spectaculoasă, dar adevărata ei fortă rezidă tocmai în asta. Din 1937 si pînă astăzi, Oană n-a părăsit tricoul, sau, mai bine-zis, ecusonul Clubului Juventus—Petrolul, apărînd culorile «găzarilor» ca jucător sau conducînd echipa ca antrenor. 28 de ani la acelasi club! Dacă nu mă-nsel, nici Matthews nu are o asemenea longevitate în cadrul aceluiasi club.

Ca antrenor, Ilie Oană a condus de două ori Petrolul la victorie în campionat (Editiile consecutive 1957—58 si 1958—59). În sfîrsit, în anul 1963, petrolistii au cucerit si «Cupa».

Calitătile de antrenor ale lui Ilie Oană derivă din acest mare examen de fidelitate. Un antrenor care declară inainte de toate: «PETROLUL M-A RIDICAT CA JUCĂTOR SI CA ANTRENOR» — prezintă frumoase garantii de seriozitate si răspundere.

Înzestrat cu un calm care pune stavilă oricăror excese, Ilie Oană a izbutit să treacă prin alambicul său critic bogata lui experientă de jucător. Iată de ce Ilie Oană este, în mijlocul jucătorilor săi, un coechipier mai... bătrîn. Iar această stare de spirit, aproape impalpabilă la prima vedere, este o mare sursă de energie si elanuri pentru întregul colectiv.

BĂIEȚII N

ÎN PREAJMA MARILOR BĂTĂ

Anul acesta, pentru toți iubitorii fotbalului, prima adiere de toamnă e mai mult decît oricînd un **memento** al marilor bătălii.

PRAGA: 19 SEPTEMBRIE, CEHOSLOVACIA—ROMÂNIA.
ISTANBUL: 24 OCTOMBRIE, TURCIA—ROMÂNIA.
BUCUREȘTI: 21 NOIEMBRIE, ROMÂNIA—PORTUGALIA.

*

Acum, după ce v-am amintit cele trei hopuri... lunare ale toamnei, dați-mi voie să vă rezum însemnările unei mici «mese rotunde», la care au participat — fără pauze — antrenorii Ilie Oană și Ștefan Covaci, iar cu intermitențe — cîțiva dintre cei 19 jucători ai fotografiei de sus.

Să reluăm, deci, jocurile primăverii:

Apărarea: siguranță (joacă cu acoperire) și vizibile progrese în jocul constructiv.

Deziderat: creșterea capacității de finalizare a fundașilor de margine, care nu încheie acțiunile lor deseori viguroase (vezi, mai ales, Popa).

Linia de mijloc Ghergheli—Georgescu a muncit mult și cu folos. A avut suplinitori buni la Lisabona (Popescu + Iancu). În momentul de față, echipa națională are în lot trei perechi de club: Ghergheli—Nunweiller VI, Jamaischi—Georgescu, D. Popescu—Iancu.

Deziderat: Preluarea cu mai mult curaj a func de atacanți. Valabil pentru toți cei șase.

Atacul a realizat lucruri frumoase pe extreme înaintașii centrali n-au realizat deocamdată c ideal. Dezideratul e limpede.

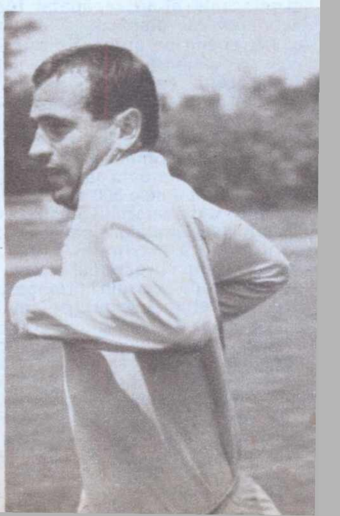
Iată acum notele obținute de cei 16 jucători ca participat la primele trei jocuri ale preliminari

	Turcia	Cehoslovacia	Portu
Haidu	8	8	6
Popa	8	10	8
Hălmăgeanu	9	8	—
Nunweiller III	—	—	9
C. Dan	7	7	7
Greavu	8	7	[illegible]
Ghergheli	6	9	[illegible]
D. Popescu	—	—	[illegible]
Georgescu	6	7	—
Iancu	—	—	7
Pîrcălab	8	7	7
Mateianu	8	8	5
Ion Ionescu	5	—	—
Sasu	—	7	8
Creiniceanu	5	—	—
Sorin Avram	—	7	9

Tabelul confirmă aprecierile în general bu adresa apărării. De asemenea, notele de «elevi si pe care le-au obținut mijlocașii sugerează ab ideilor de anvergură în acest compartiment. În s notele din atac demonstrează existența unei st efervescență care se cere a fi limpezită. Iones

2

ȘTRI

DE TOAMNĂ

einiceanu, campionii neintegrării în jocul colectiv, călcat cu stîngul.

Și-acum, cîteva sfaturi pe care antrenorii lotului fac public jucătorilor din lot:

Haidu: mai mult exercițiu și mai multă atenție ntru șuturile de la distanță.

Popa: să nu uite că a obținut nota maximă și să cerce cu mai mult curaj poarta.

Hălmăgeanu: mai multă concentrare în joc: calităile naturale nu sînt suficiente, mai ales cînd sînt blate de o încredere exagerată.

Nunweiller III: Statu-quo Lisabona și ceva mai ult lucru fizic.

C. Dan: pase mai precise.

eavu: notele din primăvară au marcat un **descendo** matematic; revenire la plafonul psihofizic șnuit.

Ghergheli: unul sau două goluri.

D. Popescu: pase și, în general, execuții mai rapide.

Georgescu: o mai mare capacitate de efort.

Iancu: starturi, starturi, starturi...

Pîrcălab: direcția principală — poarta; scopul prinal — golul.

Mateianu: cît mai multe «pene» în adîncime.

Ionescu: «**un jucător care driblează „de amorul tei“ își ultragiază echipa**» (din declarația unui trenor englez — revista SPORT nr. 14).

Sasu: simplu ca bună ziua — goluri!

Sorin Avram: să păstreze ritmul progresului său al.

Creiniceanu: vezi Ionescu.

★

Pînă la începerea «marilor bătălii de toamnă» nu mai e nici o lună. «Sesiunea de toamnă» e evident mai grea. Vice-campionii mondiali joacă la ei acasă, iar pe deasupra Sparta Praga a obținut numeroase aplauze la Paris, în iunie, afirmîndu-se ca un «nou val» în fotbalul cehoslovac. Turcii sînt și ei adversari puternici pe teren propriu. Antrenorul Oană, care a văzut meciul, la Istanbul, a declarat că i-au pus în mare dificultate pe portughezi. În sfîrșit, portughezii se prezintă — astăzi cel puțin — cu o zestre de siguranță care le face ghetele mai ușoare.

Dar, echipa noastră, care a depășit, evident, așteptările în primăvară, e capabilă să producă noi surprize, care — de ce-ar mai fi surprize?

Diagnosticul sumar al acestor rînduri pare să arate că mai există numeroase «resurse interne». Nu este exclus ca în afara celor prezenți în aceste pagini și a celor cîtorva absenți motivați, pînă la jocul cu Cehoslovacia să mai apară cîțiva candidați care să pună la încercare perspicacitatea antrenorilor.

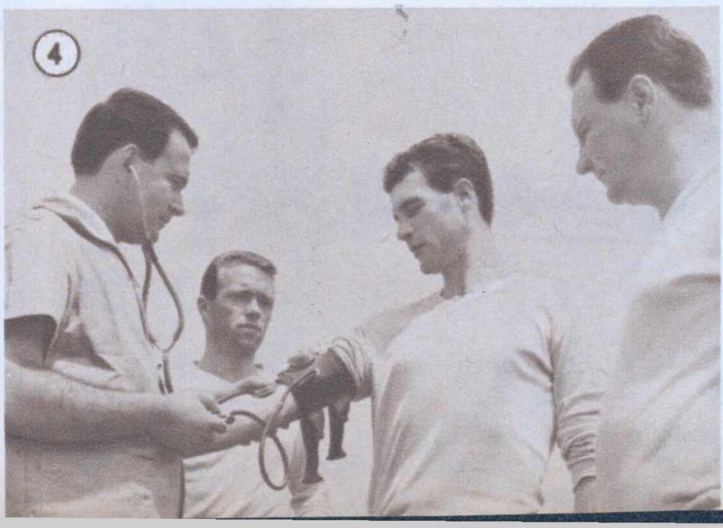
Îi așteptăm ca pe niște oaspeți oricînd bine veniți!

IOAN CHIRILĂ

ÎN FOTOGRAFII:

1. **Lotul național la Snagov.** De la stînga la dreapta: Andrei Tudose (maserul), Haidu, Hălmăgeanu, D. Nicolae, D. Popescu, Pîrcălab, S. Avram, Ghergheli, Popa, antrenorul Ilie Oană, antrenorul Ștefan Covaci, Greavu, Georgescu, Mateianu, Jamaischi, Badea, Nunweiller III, Iancu Voinea, Nunweiller VI, C. Dan, M. Ionescu, dr. Nicolae Stănescu. (Fotografie făcută înainte de recenta modificare a lotului.)
2. Frații Nunweiller III și VI într-un moment de relaxare.
3. Cursa extremelor! Ce-ar fi ca Sorin să ia ceva din degajarea lui Pîrcălab, iar Pîrcălab (ceva mai mult) din dîrzenia lui Sorin?
4. În «Nelu» bate o inimă mare, dar tensiunea trebuie să marcheze valori constante.

ȘTEFAN COVACI

sau

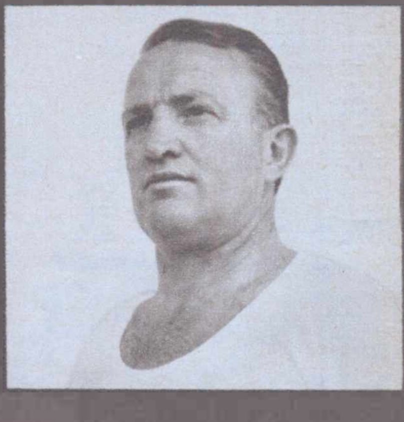
despre receptivitate

Antrenorul secund al echipei nationale s-a născut la 2 octombrie 1920, la Timișoara. A început să joace fotbal PE CÎMPUL MEHALEI SI APOI PE TERENUL BANATULUI. Primul tricou de pitic, la CAT Timisoara. Idol: Rudi Wetzer. În 1934 se mută la Oradea si incepe să joace la juniorii CAO-ului. Debutează la seniori în 1938, contra Olimpiei din Satu Mare. În acelasi an 1938, toamna, este angajat de clubul belgian Olympique Charleroi, care cuprinde șase internaționali. La Charleroi rămîne aproape trei ani, pînă în mai 1941. În această perioadă joacă în majoritatea tărilor europene. Spirit receptiv, Stefan Covaci invată tot ce se poate învăța. DE FAPT, AM ÎNCEPUT PREGĂTIREA DE ANTRENOR ATUNCI, LA CHARLEROI, confruntînd diversele scoli si stiluri din fotbalul european.

În 1941 revine la Timișoara si prinde ultimele zile ale Ripensiei în atacul Andreescu — St. Covaci — I. Covaci — Mioc — Vodă.

Odată cu desfiintarea Ripensiei, Stefan Covaci se transferă, impreună cu Pavlovici si Felecan II, la C.F.R. Tr.-Severin, unde joacă un an.

Între 1942 si 1949, Covaci imbracă tricoul nr. 8 al Clubului Atletic din Cluj, devenit apoi Ferar si C.F.R. În anul 1951, talentatul inter dreapta

timisorean joacă la Stiinta Cluj pînă in anul 1952, cind devine antrenorul aceleiasi echipe, pînă în 1955.

Între timp, în 1953, antrenează echipa natională de juniori, iar in perioada 1954—55 — echipa natională A. În 1956 activează ca antrenor la Rapid din Cluj și conduce pregătirile echipei nationale de tineret. Între 1957 si 1962 este presedinte al Colegiului de antrenori din Cluj, antrenind în aceeasi perioadă Stiinta si, cu intreruperi, Rapid din Cluj. Între anii 1962—1965, Stefan Covaci lucrează ca antrenor federal, pentru ca astăzi să se ocupe, împreună cu Ilie Oană, de echipa natională.

★

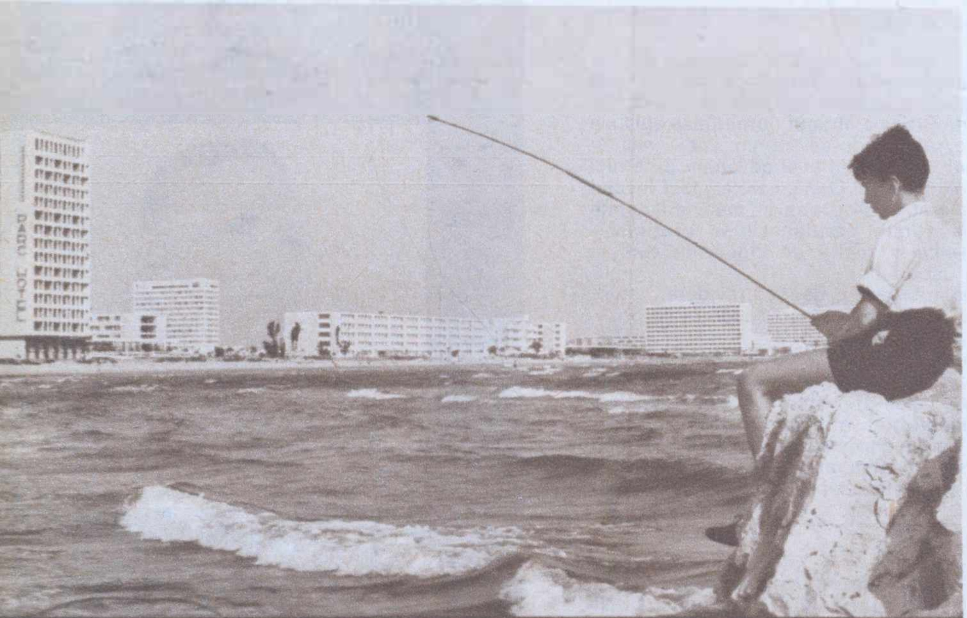
Antrenorul Stefan Covaci este o expresie a spectaculoasei sale biografii sportive. Adunînd de-a lungul anilor de pe terenurile practicii si insusindu-si mult din noutătile teoretice ale infinitei cărti a fotbalului (cunoaste mai multe limbi), Stefan Covaci manifestă un dinamism molipsitor: De altfel, elevii săi spun despre el că e un om căruia îi cade fisa repede. Si cum meseria de antrenor este, de cele mai multe ori, o chestiune de... replică, valoarea acestei calităti nu mai trebuie argumentată. În afară de aceasta, Stefan Covaci — ca si Ilie Oană, de altfel — probează multă suplete pedagogică. Asupra importanței deosebite a acestei calităti, iarăsi nu e nevoie să insistăm. Cineva spunea glumind că Pestalozzi si Makarenko au avut marele avantaj de a nu fi condus vreodată o echipă de fotbal.

Soare, plajă și sport. Iată secretul unui trup armonios.

În obiectiv un component al echipei campioane de fotbal — Dinamo — și un grup de «amatori». E poate prima dată ci portarul — Nunweiller V — apără «bombele» unui advers necunoscut.

«Copilul și... marea». Dacă peștele e foarte mare o să-l pot trage?

FOTO

După un tur de forță cu matematicile și astronomia, după maratonul în istorie și parcurgerea unui itinerar propus cu geografia, după epuizarea unei epoci literare și obținerea unei cununi de lauri, o pauză binemeritată la munte sau la mare. La școală și în practică ne cultivăm pasiunea pentru un domeniu, ne verificăm «chemările» pentru meseria viitoare. Fiecare optează pentru ceva! Ceea ce ne unește însă în pasiuni, e cu siguranță sportul. Care dintre «ei» n-ar dori să fie «categoric» ca Cernea, «sprinten» ca Vernescu sau să «mătureۛ» careul în stilul lui Nunweiller III; care dintre «ele» nu rîvnește înălțimile Iolandei sau grația Soniei Iovan.

*

Dacă ciocolata pielii e un indiciu al rezistenței, elementul ei principal e cu siguranță sportul. Și, cei mai mulți cunosc acest secret. Cercurile pentru volei, duelurile pentru mingea de fotbal, grămezile de rugbi, semnele convenționale ce indică locul de start și sosire în antrenantele alergări, improvizațiile de floretă, ondulațiile în oglinda apei ce indică un concurs de înot și peste toate drasticul fluier de arbitru dau ștrandurilor și plăjilor un aspect de «mic sat olimpic» unde și-au dat întîlnire sporturile lumii. Doi dintre «olimpici», frații Teodor și Florian de la școala 25 Giulești, rezolvă un conflict.

— *Dacă accelerai în ultimele zecimi, ciștigai!*

— *Fără reproșuri. Mai bine spune, tu de ce n-ai intrat în cursă?*

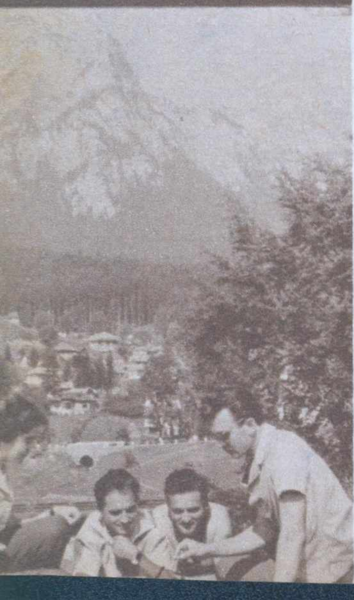
— *Nu pot să alerg cînd am două rînduri de emoții. Am renunțat pentru tine.*

— *...Mîine te susțin eu. Concurăm cu cei de la «Petru Groza»!*

«ACASĂ» LA EI

O mică sacoșă de plajă cu un conținut intim și cu un «permis de liberă

O partidă de șah într-un scurt popas între două ascensiuni.

«Și pe plută crezi că ai să înveți să înoți?»

Cîte ceva din experiența campionului — Drîmbă — pentru «olimpicii» de mîine.

Prima lecție la greutate. Antrenoarea Elena Cosac dezvăluie taina cuceririi gramului și centimetrului.

Fiți gata... pentru startul în cursa de 400 de metri și pentru startul în noua activitate pe care ați ales-o!

CRONICA DE VACANȚĂ

trecere» prezentat la intrare cu siguranța celui ce cunoaște locul, se îndrepta spre Ștrandul Tineretului. După «bălăceala» de acomodare și primul tur obligatoriu, am inoportunat-o pe micuță.

— *Sint în clasa a III-a la școala 220. Mă numesc Anca Ștefănescu. Iubesc apa și... matematicile. În vacanță vreau să învăț să înot bine.*

— *Colegii?*

— *Sintem din toate raioanele. Mulți ne-am legitimat la un club. Eu sint la Rapid*... Și, parcă convinsă de responsabilitatea ei față de club, a zburat în apă.

Culoarele de înot își așteaptă concurenții; ei sint de talii și experiențe diferite. Un scurt semnal ce indică startul și... reacții deosebite; trei își dispută titlul pus în joc (cel mai bun înotător), al patrulea încearcă disperat să-și coordoneze mișcările (ah, experiența asta!), ultimul, cu fobia apei, tremură de teamă și necaz pe bloc-start; așa se întîmplă cînd faci înot doar de trei zile. Las', vine el timpul!

Temerarii, sus la trambulină.

«Pentru mine e suficient, 3 metri». Tu, că ești mai mare, poți încerca la 5. «Noi», gîndacii, ne bălăcim la un metru; cine scapă, țipă, dar jos e... erou!»

«El» își încearcă forțele și emoțiile la 10 metri. Închide ochii și... fie ce-o fi... «Alea jacta est».

— *Dă-l încolo, face pe vedeta.*

Cei ce încearcă măiestria sportivă iau primele lecții la centrele de inițiere în toate ramurile sportive organizate pe lîngă cluburile din București. Un popas la Progresul. Am întîlnit aici zeci de copii, veniți la ora stabilită de program, toți cu echipamentul corespunzător, pentru ramura sportivă ce vor s-o atace. Fiecare are un idol într-ale sportului, pe care visează să-l imite, fiecare exersează gîndindu-se la etalonul propus. Mai tîrziu va dori, desigur, să-l depășească.

Voința și exercițiul fac totul.

NUȘA NĂMĂIȘTEANU

Sonia povestește, povestește... Și gimnastica devine deodată o prieten[ă] bună a acestor ochi uimiți și plini de dorința de a cunoaște și, mai ales, de a fac[e]

Tabla cu... taine. Dezlegător: antrenorul de fotbal Baras.

Eu vreau să joc ca Mateianu. Eu voi apăra ca Mîndru!

Pînă atunci perseverență și mare atenție (Moment de antrenament la ce[n]trul de inițiere în fotbal la clubul Progresul din București).

DUPĂ O VICTORIE CATEGORICĂ

● MAI MULTĂ ÎNCREDERE TINERETULUI
● MARIUȚAN ÎL POATE ÎNVINGE PE TRIFUNOVICI?
● IUGOSLAVIA RODEAZĂ O NOUĂ PROMOȚIE

Boxerii noștri au debutat victorioși în prima lor întîlnire internațională susținută pe teren propriu: 7—3 cu reprezentativa Iugoslaviei. Fără îndoială, succesul este de prestigiu. Totuși, ținînd seama de faptul că iugoslavii nu i-au prezentat la această confruntare pe toți sportivii lor de prima mînă, trebuie să privim forța de șoc a echipei noastre cu foarte mult realism.

Prudența cu care a fost alcătuită reprezentativa României a asigurat cîteva «puncte forte», greu de trecut. Aceste «puncte forte» le-au reprezentat boxerii noștri cu o mai mare experiență a meciurilor internaționale: Puiu, Moldovan, Dinu, Olteanu, Monea și — mai puțin — Mariuțan. Rezultatul acestei selecții, după cum se știe, a fost dintre cele mai bune. Consider totuși că este necesară mai multă îndrăzneală în promovarea tinerilor care s-au afirmat în ultima vreme. E regretabilă absența de la această întîlnire a tinerilor noștri campioni Nicolae Gîju, Simion Aurel, Vasile Dobre și Gheorghe Chivăr. Această întîlnire ar fi fost pentru ei un prilej minunat de a-și măsura forțele cu boxeri străini. Nu trebuie să uităm nici un moment că tinerii sînt cei care vor purta mai departe ștafeta boxului nostru și că lor trebuie să li se acorde tot mai multă încredere.

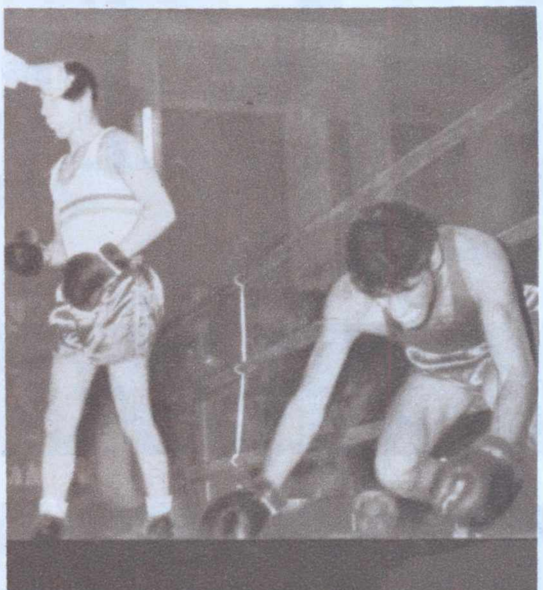
Cu ocazia acestei partide Ion Otvös și Ion Pițu, reprezentanții celor care «vin», au dat deplină satisfacție selecționerilor. Nu același lucru putem spune despre Ion Covaci. El a practicat un box rudimentar și consider că prezența lui în lot a fost cu totul nejustificată. La categoria lui Covaci (mijlocie mică), în absența lui Dobre, sau mai bine alături de el, în lot trebuia să i se găsească un loc și craioveanului Emil Constantinescu, un tînăr care s-a impus în turneul final al campionatului republican.

Criza «greilor» în boxul nostru continuă să se facă simțită. Vasile Mariuțan «ține piept» de ani de zile, aproape singur, tuturor adversarilor rezervați categoriei sale. L-am urmărit și în meciul cu iugoslavul Trifunovici, la Constanța. Mai curajos decît speram, Mariuțan nu a reușit totuși să-l învingă pe uriașul său adversar. Probabil, ei se vor mai întîlni. Se pune întrebarea: va putea oare Mariuțan să-l învingă într-o viitoare partidă? Cred că da! Mai bine orientat tactic «greul» nostru avea șanse de cîștig. Și cînd spun aceasta mă gîndesc la deplasări continue, la evitarea schimburilor de lovituri decisive și în special la «stînga» lui Vasile care trebuie «să meargă» direct nu croșeu. De altfel, în această privință e necesar ca antrenorii noștri să aibă un cuvînt mai greu.

Spuneam mai sus că iugoslavii nu au prezentat la Constanța tot ce au ei mai bun în box. Au lipsit Paicovici (muscă), Petrici (învingătorul lui Puiu la «europenele» de la Moscova), Olah (pană), Vuin (ușoară), Elesici (mijlocie), Vukusici (semigrea). Care să fie explicația faptului că antrenorul Dușan Bogdanovici a renunțat de această dată la serviciile consacraților? Răspunsul ni l-a dat ziaristul Toma Hladni, fost campion al Iugoslaviei la categoria ușoară în anii 1953—1954 și fost selecționer unic al reprezentativei țării sale: «Noi, ca și românii de altfel, nu am mai obținut în ultimii ani rezultatele dorite în marile întreceri pugilistice internaționale. De aceea, de cîtva timp, la noi s-a pus un accent deosebit pe întinerirea echipei naționale. Meciul de la Constanța a fost socotit ca un prilej deosebit de bun pentru verificarea, într-o partidă grea, a tinerilor noștri boxeri. Este drept că nu ne-am așteptat la o înfrîngere atît de categorică dar, se pare, scopul propus a fost atins. Sperăm că la Turneul internațional al tineretului, care va avea loc în luna septembrie la București, aceiași boxeri iugoslavi, care au evoluat la Constanța, să satisfacă generosul public bucureștean și totodată să răsplătească munca antrenorului Dușan Bogdanovici».

Cum era de așteptat, nu sîntem singurii care acordăm o atenție deosebită tineretului. Cred însă că nouă ne-ar mai trebui ceva: ceva mai mult curaj...

PETRE HENȚ

Iugoslavul Ibrahim Omerovici a rezistat în fața lui Puiu mai puțin de două reprize. Iată-l la podea după ce a recepționat o puternică directă de stînga la bărbie.

Tînărul Ion Otvös (dreapta), învingîndu-l pe Osman Vuicici, ne-a adus prima victorie în meciul cu reprezentativa Iugoslaviei.

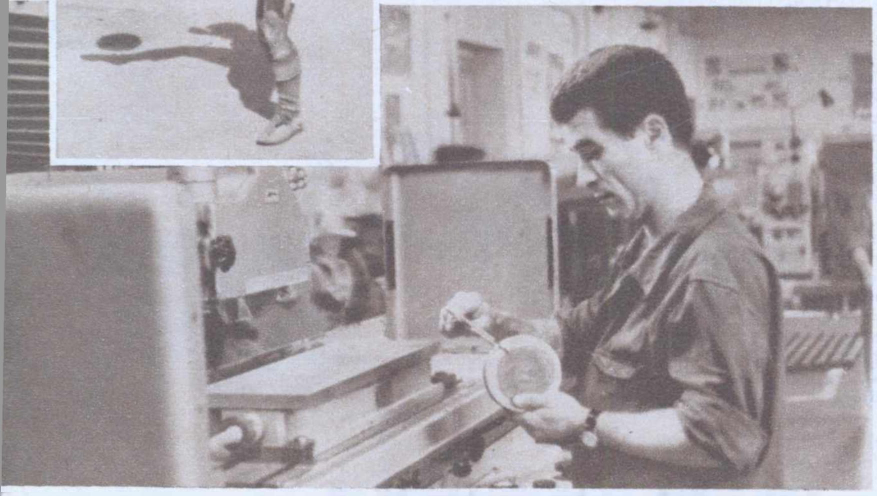

«Greul» Milan Trifunovici văzut de caricaturistul Neagu Rădulescu

TREI BĂIEŢI ŞI-O FATĂ, FAŢĂ-N FAŢĂ CU VIITORUL

Fotbalistul Vasile Stan lucrează cu multă pricepere la mașina de rectificat, iar la antrenamente muncește cu rîvnă pentru îmbunătățirea tehnicii individuale.

...Telefonul de pe biroul lui Anastase Ricu, secretarul asociaţiei sportive a uzinei «Steaua roşie» din Capitală, ne întrerupe discuţia.

— **Bine,** răspunde omul din faţa mea, **venim imediat.**

Apoi mi se adresează:

— **Să mergem. Sînt toţi la secţia sculărie.**

Pe drum, secretarul asociaţiei sportive mi-a explicat că în uzină sînt mulţi tineri de ispravă dar că s-a oprit la sportivii cu care ne vom întîlni peste cîteva minute pentru că aceştia se evidenţiază lună de lună în producţie. Şi iată-ne faţă-n faţă cu eroii reportajului nostru.

— **Conducerea asociaţiei v-a lăudat ca sportivi iar în întrecerea socialistă pornită în cinstea zilei de 23 August — mi s-a spus — sînteţi în permanenţă în primele rînduri. Acum, aş vrea însă să discutăm despre viitor...**

*
* *

Trei băieţi şi o fată m-au ascultat cu atenţie. Apoi, băieţii, politicoşi, au dat întîietate colegei lor, inginera **Mariana Niculescu,** jucătoare de tenis.

— **Este în firea omului să scruteze zările viitorului. Pentru noi viitorul are contururi precise. Mă gîndesc, de pildă, la faptul că în viitorul apropiat secţiile uzinei noastre se vor moderniza, vom primi maşini noi şi vom fabrica, în anii cincinalului, o gamă mai largă de produse. Pentru noi, aşa, cum spunea recent maestrul Arghezi, «viitorul a şi început»...**

Intervenţia rectificatorului **Vasile Stan** îmbogăţeşte discuţia cu elemente concrete.

— **Uzina noastră produce betoniere, macarale, aparate de zugrăvit, maşini şi utilaje pentru şantierele de construcţii. Eforturile colectivului nostru, în viitor, vor fi concentrate spre livrarea unor utilaje la nivelul tehnicii mondiale, obiectiv asupra căruia Directivele celui de al IX-lea Congres al partidului atrag atenţia în mod deosebit.**

Mecanicul de întreţinere. **Marin Closs,** coleg cu **Vasile Stan** în echipa de fotbal a uzinei aminteşte că la angajamentele reînnoite, salariaţii uzinei şi-au propus ca obiectiv principal: **calitatea.**

— **S-au luat angajamente noi?** — am întrebat.

— **Da,** a răspuns voleibalistul **Ion Ioniţă. Chiar ieri au avut loc în secţii scurte şedinţe...**

Apoi, discuţia se poartă pe drumul sigur al cifrelor noilor angajamente luate. Le redăm mai jos:

Inginera Mariana Niculescu — tehnologie de bună calitate, realizarea planului lunar înainte de termen; colaborarea strînsă cu sectoarele prelucrătoare.

Vasile Stan — rectificator la secţia sculărie — depăşirea planului lunar cu 20 la sută, produse de bună calitate, folosirea în întregime a celor 480 de minute de lucru.

Marin Closs, mecanic de întreţinere — toate utilajele din sectorul 2 şi secţia sculărie să funcţioneze fără întrerupere, economii la piese de schimb şi la lubrefianţi, ajutor la ridicarea calificării tinerilor pe care-i are în subordine.

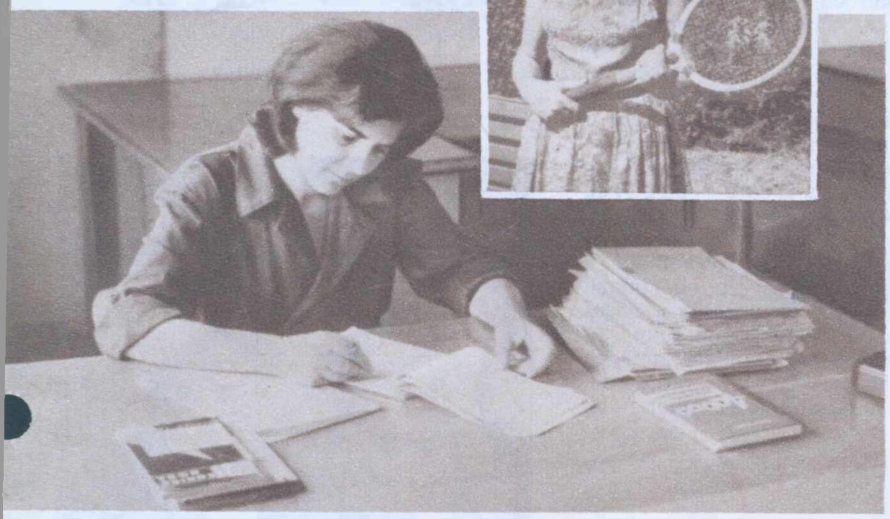
Ion Ioniţă, electrician la sectorul 3 construcţii-montaj — îndeplinirea cu trei zile mai devreme a planului lunar, produse de bună calitate, economii de materiale în valoare de cel puţin 1 000 de lei în fiecare lună.

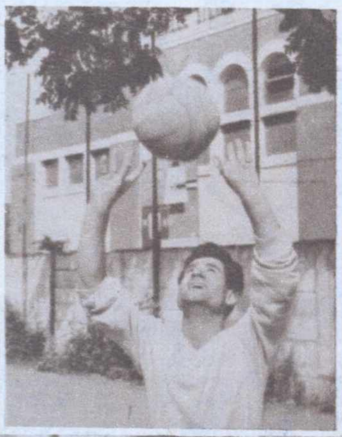
Cifre şi date în spatele cărora stă entuziasmul, devotamentul nemărginit al tinerilor sportivi de la această uzină pentru cauza partidului, pentru îndeplinirea grandiosului program de dezvoltare multilaterală a României socialiste.

TR. IOANIŢESCU

Pe lîngă interesul pentru calculul tehnologic, inginera Mariana Niculescu trăiește, în clipele de răgaz, o deosebită satisfacție în compania... rachetei de tenis.

Dexteritate în minuirea instalațiilor electrice și precizie în preluarea sau pasarea mingii. Comunistul Ion Ioniță este un bun jucător al echipei de volei Steaua roșie.

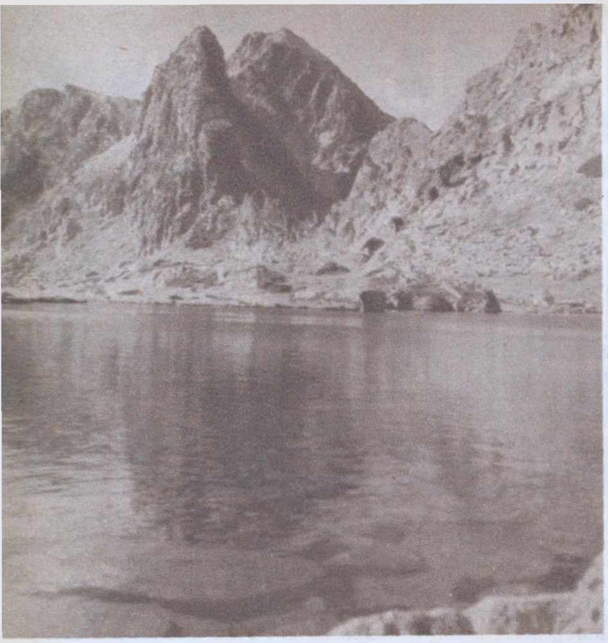

Mecanicul de întreținere Marin Closs veghează ca toate utilajele din sectorul II și secția sculărie să funcționeze perfect. Cu aceeași... atenție apără și poarta echipei de fotbal a uzinei

MAGAZIN sportiv

ALBUM „MASIVUL RETEZAT"

Cea mai bogată şi mai interesantă colecţie de fotografii, sub titlul «Frumuseţile munţilor României» o are reputatul alpinist **Emilian Cristea,** maestru al sportului. Adăugind performanţelor sale sportive şi pe acelea de artist al peliculei, sportivul Emilian Cristea a reuşit să devină şi un reputat fotoreporter. Din albumul său de fotografii am ales-o pe aceasta: **«Tăul Porţii, încins cu străşnicie de mulţimea de bolovani căzuţi din coastele vîrfului Bucura, serveşte de oglindă pentru Turnul Porţii şi vîrful Judele, a căror formă de relief este poate cea mai frumoasă din întregul masiv.»**

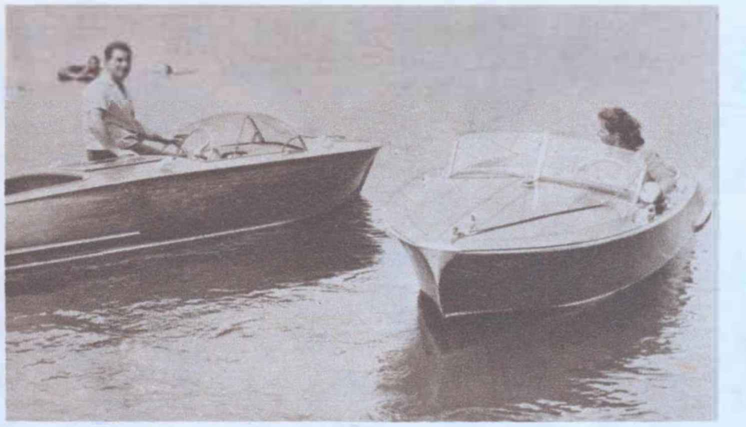
CROSUL — viitor basorelief

Sculptorul Constantin Iordache, sportiv in tinereţe, işi impleteşte amintirile cu imaginile de azi ale stadioanelor, aducind astfel — in marmoră sau in bronz — elogiile sale acestei activităţi. Fotografia infăţişează un detaliu, in cărbune, al viitorului basorelief, pe care sculptorul Iordache il va intitula «Cros de mase» şi il va prezenta in cadrul unei viitoare expoziţii personale.

ÎNTÎLNIRE PE LAC...

În lumea padelelor şi pagaielor soţii Maria şi Nicolae Navasart sînt binecunoscuţi. Ca antrenori (el este antrenor emerit), cei doi soţi au pregătit generaţii de sportivi care au cucerit nenumărate trofee olimpice, mondiale şi europene. După orele de antrenament, cei doi soţi îşi dau întîlnire pe anumite coordonate ale lacului Snagov, de unde apoi pornesc în întrecere spre cabană cu bărcile cu motor. Fotografia vi-i înfăţişează pe soţii Navasart înaintea ultimului start al zilei...

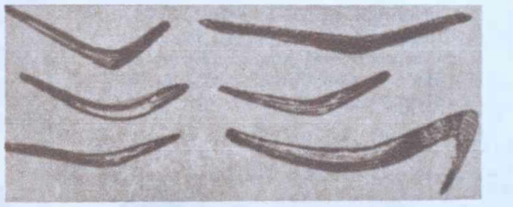

CULTURA BUMERANGULUI

Bumerangul este o lamă de lemn tare, în formă curbată, avînd mai multe feţe, care prezintă particularitatea de a se reîntoarce în apropierea celui care l-a aruncat, dacă nu nimereşte ţinta, zburînd ca o elice. Însemnătatea mînuirii acestuia este învederată prin faptul că savanţii antropologi au dat numele de «cultura bumerangului» tuturor civilizaţiilor din era paleolitică, în care s-au găsit dovezi de folosirea acestui instrument de luptă şi de vînătoare.

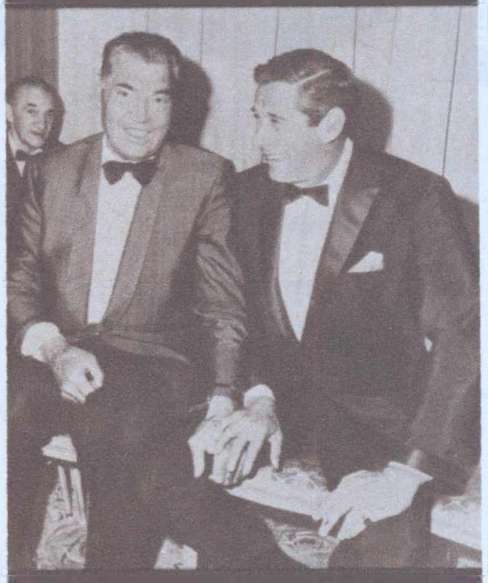
Cultura bumerangului se întindea pe o mare parte a pămîntului, începînd de la izvoarele Nilului, cuprindea Europa şi Asia, ajungînd pînă în Australia care — pe atunci, se presupune — era legată de Asia printr-o prelungire a acestui continent. În urma unor cataclisme acest nou continent a rămas izolat şi locuitorii lui băştinaşi, nemaifiind în contact cu evoluţia civilizaţiei umane de pe restul pămîntului, au rămas într-o stare de înapoiere pînă în zilele noastre. De aceea, sînt singurii din lume care mai întrebuinţează bumerangul.

P.V.

Tipuri de bumerang

JACK DEMPSEY-SEPTUAGENAR

Jack Dempsey, fostul campion mondial de box la toate categoriile, a împlinit recent vîrsta de 70 de ani. Deşi au trecut patru decenii de cind a pus mănuşile în cui, el continuă să se bucure de o mare popularitate, fiind socotit de unii drept cel mai bun boxer al tuturor timpurilor.

Ca urmare a acestei popularităţi, se pare că Dempsey va fi numit conducătorul boxului american. Iată-l în fotografie, în stînga, alături de actorul Jan Murray.

Sportivii negri

A apărut recent cartea lui Nicolae Minei intitulată «Asaltul barierei de culoare». Ea povesteşte dramatic, tragic, epopeea modernă a acestor oameni buni şi dotaţi, victime ale stupidităţii şi violenţei teoriilor rasiale.

Sportul este — s-a spus de oameni de cultură — un fenomen social, un reflex al personalităţii. Ar fi fost interesant desigur, ca cineva în lume să scrie, aşa cum a făcut Fritz Rudolph cu nedreptăţiţii «Tigrii din Himalaia», o carte despre sportivii negri.

Ar fi prezenţi mai întîi în această carte marii atleţi negri, campionii campionilor olimpici. De la Jesse Owens şi atîţia finalişti ai clasicei sute de metri (la Tokio din opt alergători cinci au fost negri), la Wilma Rudolph (eroina de la Roma), Bob Hayes, omul care a coborît cel dintîi sub 10 secunde, Ralph Boston recordmanul lumii la lungime (8,36 m).

Apoi ar veni boxerii. Bombardierul negru, gloriosul Joe Louis, boxerul de lungă longevitate sportivă, campionul olimpic de 17 ani Floyd Patterson, «campionul» încă la 47 de ani Archie Moore, marele Armstrong, actualii Clay şi Liston.

Interesant sau ciudat, negrii sînt absenţi în nataţie, gimnastică, volei, rugbi, tenis. Deşi, în tenis, cunoaştem o mare excepţie: pe negresa Athea Gibsen, care în anul 1957—58 a ieşit de două ori învingătoare la Wimbledon şi a cîştigat Forest-Hills-ul.

În schimb, negrii sînt omniprezenţi şi maeştri ai îndemînării în baschet. Cine nu a auzit de superlativul artistic al tehnicii, pînă la virtuozitatea de music-hall, a Harlemului şi de marii jucători de baschet Chamberlain, Bil Russel, Oscar Robertson?

Negrii nu fac ciclism şi nici canotaj. Dar sînt excepţionali, printre cei mai buni din lume, în fotbal. Să-l lăsăm deoparte pe mult prea cunoscutul Pele. Fiecare echipă sudamericană are aproape în jumătatea componenţei ei negri.

Ei sînt minunat înzestraţi fizic, modeşti şi buni coechipieri, combativi şi plini de imaginaţie, ştiu să lupte şi să învingă. Aşa sînt Coutinho, Djalma Santos, Didi.

Chiar şi Europa îşi are negrii săi în echipele de fotbal. În Portugalia — Eusebio şi Cavem, în Italia — Jair şi Amarildo, în Franţa — cîndva — Ben Barek.

Mahamat Idriss, fostul săritor de înălţime, de 2,10 m de la Olimpiada de la Tokio, este astăzi în Ciad, ministru al ţării sale pentru educaţie fizică şi sport. Fostul alergător Abdou Seye, recordman al Franţei la sprint, este astăzi antrenor în Senegal.

Cuba, Nigeria, Jamaica, Trinidad care au cucerit medalii olimpice la ultima Olimpiadă se pregătesc dîrz pentru Mexico. Etiopia prin Bikila Abebe intră glorios în istoria Olimpiadelor.

Astăzi Africa îşi scutură lanţurile. Continentele luptă pentru înfrăţirea cu adevărat a celor cinci inele olimpice. Sportul, prin democraţia sa, prin lupta sa egală, cinstită, are menirea să elibereze şi să apropie popoarele.

Mîine Luna va fi probabil cucerită şi vom începe asaltul celorlalte planete. Dar pentru această planeta noastră trebuie să fie mai întîi liberă şi fericită.

VIRGIL LUDU

Banchetul campionilor

Prima adversară a echipei Dinamo București din cadrul C.C.E. la fotbal este formația campioană a Danemarcei, B 1909 Odense. După cucerirea titlului, toți fotbaliștii clubului danez au participat, așa cum se obișnuiește, la un banchet unde au fost invitate și soțiile și logodnicele jucătorilor. Iată-l pe centrul atacant Moges Hästrup ciocnind vesel paharul cu logodnica sa. Nu știm exact dacă motivul veseliei este cîștigarea titlului sau drăgălășenia logodnicei...

VEHICUL AMFIBIE DIN MASE PLASTICE

Recent, la Londra a fost deschisă Expozitia internatională de mase plastice — Interplas'65. Prezentăm cititorilor nostri unul din exponate: un vehicul amfibie din fibre de polisteren, de constructie canadiană, care poate fi folosit pentru vînătoare de rațe sălbatice pe terenuri mlăștinoase.

— Ajuto-o-or, mă inec!
— Nu știu înota...
— Vă învăț eu, domniță!...

Desen de **V. TIMOC**

UN JOC REÎNVIAT...

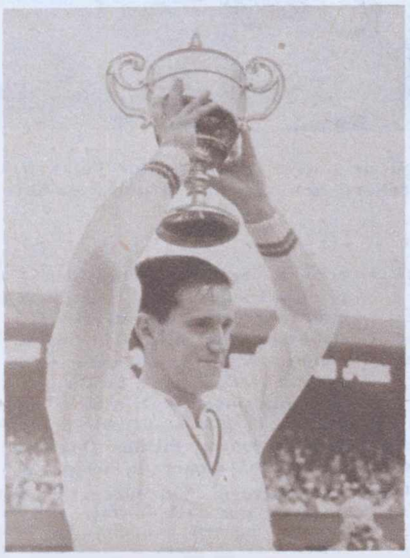
Cu multă vreme în urmă exista un joc denumit «croquet», constînd în lovirea cu un ciocan de lemn a unor bile, tot din lemn, pentru introducerea lor prin niște «porți» în formă de semicerc.

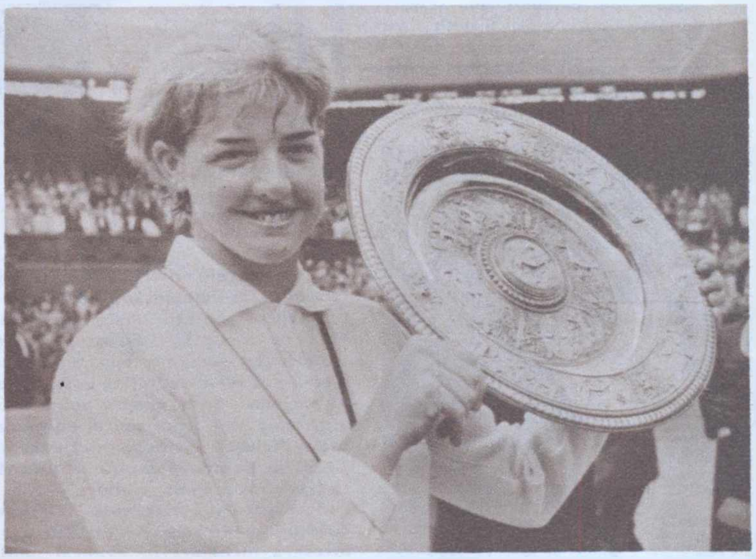
De curînd în S.U.A. a început să fie foarte agreată — inițiativa pornind din localitatea Silver Springs (Florida) — o variantă a acestui joc, și anume «croquetul pe apă». După cum se vede în imagine, regulile și materialul sportiv folosit sînt aceleași ca la «croquetul pe uscat».

▼

MARELE EVENT AUSTRALIAN...

Ediția din acest an a Wimbledon-ului (adevărat campionat mondial — neoficial — de tenis) a însemnat un triumf pentru tenisul australian. Ambele titluri la simplu au revenit sportivilor din «țara cangurului». În vreme ce la bărbați, Roy Emerson a fost un cîștigător scontat, victoria Margaretei Smith — învingătoare în finală în fața favoritei Maria Bueno (Brazilia) — a însemnat, în parte, o surpriză, deși ea cucerește pentru a doua oară în cariera ei titlul feminin la Wimbledon.

Iată-i în fotografiile de față pe cei doi cîștigători cu trofeele dobîndite.

O COMPETIȚIE A... PĂRINȚILOR

Doctorul Roger Bannister, în vîrstă de 36 de ani, primul atlet din lume care a parcurs distanța de o milă sub 4 minute, a participat de curînd la o interesantă și inedită cursă. Este vorba de «cursa părinților», care a avut loc la școala sportivă din Richmond (Kensingtone), unde învață fiul său Clive, în vîrstă de 6 ani. Fotografia prezintă momentul în care dr. Roger Bannister (în centru, cu vestă) atinge panglica cu pieptul, cîștigînd cursa desfășurată pe o distanță de aproximativ 80 de yarzi.

AŞA A FOST LA PARIS...

Scurte notaţii – optimiste şi mai puţin – după mondialele de scrimă

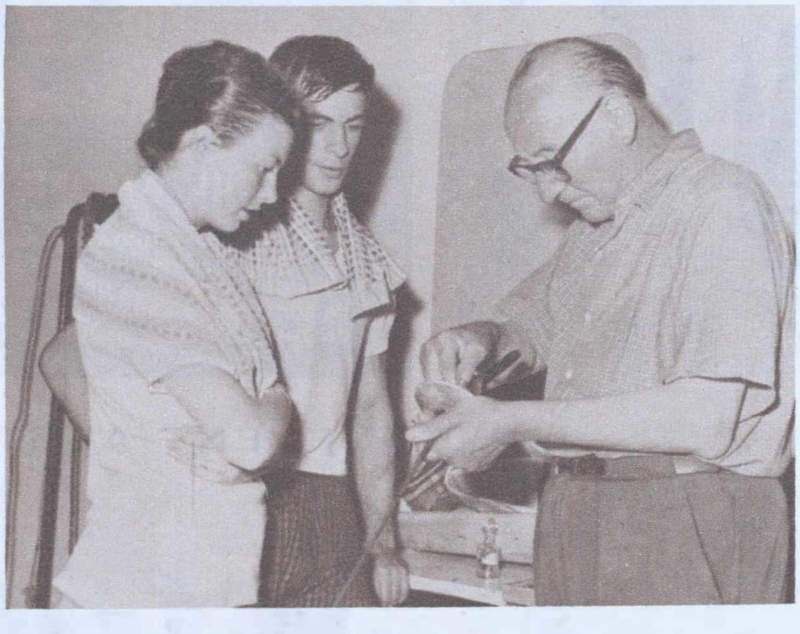
«Mondialele» de scrimă din acest an au fost inaugurate la Paris in primele zile ale lui iulie, dar delegaţia ţării noastre, băieţii, floretiştii mai ales, au cunoscut primele emoţii ale marii intreceri încă de pe aeroportul din Zurich... În scurtul popas făcut in pitorescul oraş elveţian-revedere cu scrimerii polonezi, care aveau aceiaşi ţintă: capitala Franţei. Lisewski, Skrudlik, Rozyski, Wojda şi... cam atit! I-am căutat zadarnic cu privirea pe ceilalţi aşi al floretei poloneze, Franke şi Parulski. Amindoi lipseau însă. Lămuririle mi le-a dat Wojda:

— Egon şi Ryczard n-au făcut deplasarea. Primul este grav accidentat, cel de-al doilea ieşit din formă. Nu ştiu, sincer vorbind, ce-om face la Coubertin...

În avion, după decolare, Sică (Mureşanu), lingă mine, a inceput calculele:

— Aşadar de polonezi am scăpat... În faţa noastră nu vor mai fi decit sovieticii, francezii şi... nu mai văd alţii...

Fruntea experimentatului nostru floretist era numai broboane. Perspectiva unei medalii la echipe... Pe fotoliile din spatele nostru, Falb şi Drîmbă făceau şi ei calcule similare...

Nedespărţiţi, aşa le spun colegii de antrenament soţilor Ileana şi Ionel Drîmbă... Iată-i (tot împreună!) în atelierul armurierului lotului (nea Sotir...), la verificarea armelor.

Şi totuşi băieţii noştri au «sosit» abia pe locul 5. Fireşte, rezultat remarcabil — cea mai bună performanţă a echipei noastre de floretă la un campionat mondial — dar, pentru noi, cei care am trăit din plin toate episoadele marii incleştări, a fost o mică decepţie. Trebuia, pentru a aspira la medalie, să trecem «hop»-ul cel mare — meciul cu trăgătorii maghiari. Ultimele confruntări directe (Berlin, Bucureşti) fuseseră incheiate in avantaj pentru noi. Deci, speranţe. Băieţii noştri — parcă îi văd — au intrat însă cu timiditate pe planşă, s-au lăsat conduşi, apoi au egalat şi, regăsindu-se, au preluat conducerea: 6 : 4,7 : 5. A fost însă suficient ca floretiştii noştri să slăbească «motoarele», in finalul meciului, pentru ca adversarii lor să egaleze şi să cîştige... Sică a tras ca... în prima tinereţe, Drîmbă şi Falb au scos şi ei cîteva victorii preţioase; dar, ce folos, «Pichiu» (Haucler) a fost... mînă moartă în echipă: o singură victorie. Un succes la unguri ne-ar fi pus faţă în faţă cu «4»-ul Franţei pentru medalia de bronz, poate s-ar fi mers şi mai departe... Păcat.

Apoi — fetele. La individual am făcut, fără exagerare, un dublu... maraton, de la o planşă la alta, pentru a inregistra evoluţia floretistelor noastre. Pe răbojul probei punctam cu o satisfacţie nemărginită fiecare victorie a reprezentantelor României. Katy (Iencic) mergea magistral, din victorie in victorie, Olga (Orban—Szabo) trecuse şi ea de Gorohova, in turul II din eliminări directe, Ileana (Drîmbă) o eliminase pe campioana mondială şi olimpică Ildiko Rejtö iar Mara (Vicol) lupta cu o tenacitate cuceritoare în recalificări, făcîndu-şi şah mat adversarele, una după alta. Rezultatul acestei «ofensive româneşti», cum a denumit-o un ziarist de la «France Soir»: patru din trăgătoarele noastre in finala probei! În sală puţină derută. În schimb, in sinul micii noastre delegaţii, mult entuziasm şi incredere. Colegii de la celelalte ziare s-au grăbit să mă felicite. Filogamo de la «La Stampa» mi-a strîns mîna:

— Diseară dai un wisky. Medalia de aur o aveţi în buzunar. Bravissimo!

Zoltan David de la «Nepsport» a fost mai direct:

— Ce te mai frămînţi atît!! Apucă-te şi scrie cronica. Peste o oră te cheamă Bucureştiul...

Eram într-adevăr copleşit de emoţie, la fel ca şi antrenorii, ca şi floretistele noastre, gata să urce pe planşă.

Primele şase asalturi au asigurat Olgăi trei victorii. O... zestre preţioasă inaintea confruntării directe cu trăgătoarele sovietice. La prima dintre ele, la Gorohova, Olga a mers inegal: a condus-o cu 1—0 şi 2—1, dar in finalul asaltului s-a lăsat egalată, condusă şi depăşită...

— Nu-i nimic, Olga, pe Gorohova o vor stopa celelalte fete. Tu, ai grijă de Prudskova. Dacă o intreci faci patru victorii şi gata!...

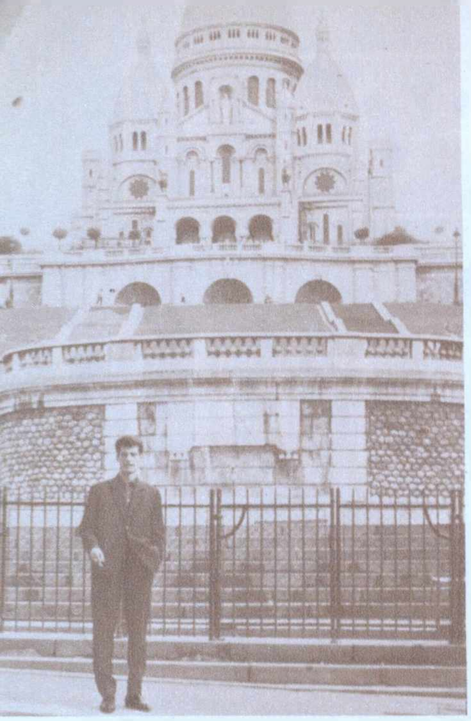
Încurajările la adresa fetelor noastre nu mai conteneau. Echipa Franţei (Katy Rousselet, Marie Depetris, Jaqueline Level şi Brigitte Gapais) se incadraseră în mica galerie românească. Italiencele, in frunte cu zgomotoasa Gina Masciotta, erau şi

Scurt răgaz intre două asalturi... În fotografie, Ecaterina Iencic, tînăra noastră floretistă care şi-a justificat pe deplin prezenţa la campionatele mondiale de seniori din Capitala Franţei.

«Nu, floreta asta nu merge! Să-mi iau alta, cu o lamă ceva mai elastică»... Exigentă ca totdeauna, Olga Orban Szabo, medaliata cu argint la Paris, îşi alege din rastel floreta cea mai.. eficace..

O fotografie pentru albumul cu «Amintiri din Paris»... Tănase Mureşanu, căpitanul echipei de floretă a României, în faţa unuia din cele mai vizitate monumente pariziene, catedrala Sâcré-Coeur.

ele alături de noi...

Elan, entuziasm, dăruire. Mai trebuia însă ceva ca să-ţi vezi visul cu ochii: un arbitru obiectiv şi nu un adversar în plus, în afara planşei. Ca să-i uşureze misiunea Olgăi, Ileana, în asalt cu Prudskova şi Mara, în luptă cu Gorohova, au făcut totul pentru victorie. Prima — o risipă de energie cum rar mi-a fost dat să văd, a doua — o etalare măiastră de subtilităţi. Aplauze la «scenă deschisă» pentru fetele noastre, concomitent cu murmure de dezaprobare la adresa arbritrajului. Şi dacă ar fi fost singura scăpare...

Înaintea ultimelor trei asalturi, Gorohova totaliza 4 victorii, Olga numai 3. Olgăi îi trebuia o victorie la Prudskova cu care să restabilească egalitatea şi, eventualitatea unei victorii a Katiei la Gorohova, să forţeze locul I, printr-un asalt de baraj. Spre dezamăgirea noastră, Olga n-a mai găsit resurse pentru a trece de Prudskova. Iencic, în schimb, şi-a făcut datoria pînă la capăt, întrecînd-o pe Gorohova...

La echipe — din nou în finală cu trăgătoarele sovietice. Chiar şi pînă aici performanţa era apreciată de toată lumea drept un succes de mari proporţii. Am condus cu 1—0, Mara a pierdut apoi la Rastvorova (după ce a condus-o cu 3—0!) şi, după 10 asalturi, egalitate perfectă: 5—5. În asaltul următor, Drîmbă—Rastvorova, unele scăpări ale arbitrului au determinat victoria trăgătoarei sovietice. După aceea n-am mai recunoscut echipa noastră. Fetelor le-a dispărut tenacitatea, au tras vlăguite parcă, n-au mai fost ele. Cred că lupta putea fi continuată, în următoarele 5 asalturi şi «bătălia» pentru medalie de aur ar fi putut lua o turnură favorabilă pentru noi. Ah, plusul acela de dîrzenie, de hotărîre! Ce ziceţi, fetelor?...

*
* *

Aşa a fost la Paris... Am trecut pe lîngă medalii de aur şi pe lîngă altele, desigur. Fireşte şi cele 2 medalii de argint aduse la Bucureşti constituie o confirmare a valorii scrimei feminine româneşti, mai ales în condiţiile descrise. Dar un loc I (cel puţin) ar fi transformat momentul aterizării pe Băneasa, într-un triumf al floretistelor noastre. Să nădăjduim însă că-l vom trăi cît de curînd...

TIBERIU STAMA

O imagine fotografică pe care am putea-o intitula sugestiv «După victorie». Eroii ei sînt francezii Jean Claude Magnan şi Daniel Revenu, primii clasaţi în proba de floretă. Privind-o, ne-am bucura să avem prilejul de a realiza cît mai curînd la «mondiale» o fotografie avînd ca protagonişti pe scrimerii noştri. Ce spuneţi, băieţi?...

ÎN INTERIOR:

FOTBALIŞTII NOŞTRI ÎN PREAJMA SEZONULUI INTERNAŢIONAL

SPORT

START!

CAMPIONATUL DE FOTBAL a luat un star spectaculos, sub semnul echilibrului. Gazdele au cistigat doar 50 % din punctele posibile. Liderul a invins la limită in fata unei echipe care nu poate emite, deocamdată, pretentii; U.T.A. a repurtat o victorie mare, confirmindu-si «mîna bună» in jocul cu echipele fruntase, iar cistigătoarea Cupei a cedat un punct Crisului, pe teren propriu. În sfirsit, Petrolul a «tîsnit» excelent, luind conducerea chiar din start, in urma unui regulament salutar, care acordă o frumoasă «bonificatie» atacurilor eficace.

Cea mai interesantă trăsătură a acestei prime etape este evolutia frumoasă a jucătorilor fără nume sonore si mai ales a debutantilor. Din prima categorie: Meţcas, Florut, Comisar, Papuc, Chiru, Dragomir, Iuhas, Moldoveanu etc. Din a doua categorie: Frăţilă (Petrolul), Jak, Grizea, Pexa etc.

Să sperăm că in etapa a doua asaltul tinerilor va continua, astfel incit fondul fotbalului nostru să crească necontenit.

IN FOTOGRAFII:

1) RAPID — STIINTA CRAIOVA 2—0. Ion Ionescu intr-un... triunghi craiovean: portarul Papuc, Mihăilescu (stînga) si Deliu.

2) U.T.A. — STEAUA 2—1. Comisar, unul dintre cei mai buni jucători arădeni în meciul de duminică, operează cu multă sigurantă in duel cu Sătmăreanu, Negrea si Chiru (în dreapta).

Redacţia şi administraţia: str. Vasile Conta nr. 16, raionul 30 Decembrie — Bucureşti. Telefoane: 11.91.13 şi 11.10.05. Abonamentele se fac la toate oficiile poştale din ţară, iar în întreprinderi şi instituţii prin difuzorii voluntari. Costul abonamentului: 3 luni — 15 lei; 6 luni — 30 de lei; 1 an — 60 de lei.

Prezentarea grafică: M. PATRICHI. Tehnoredactor: N. BĂRBĂUŢEAN. Corector: Gh. Ranetti.

Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii

43.806

Lei 2,50

Numărul viitor al revistei noastre apare la 12 septembrie a. c.